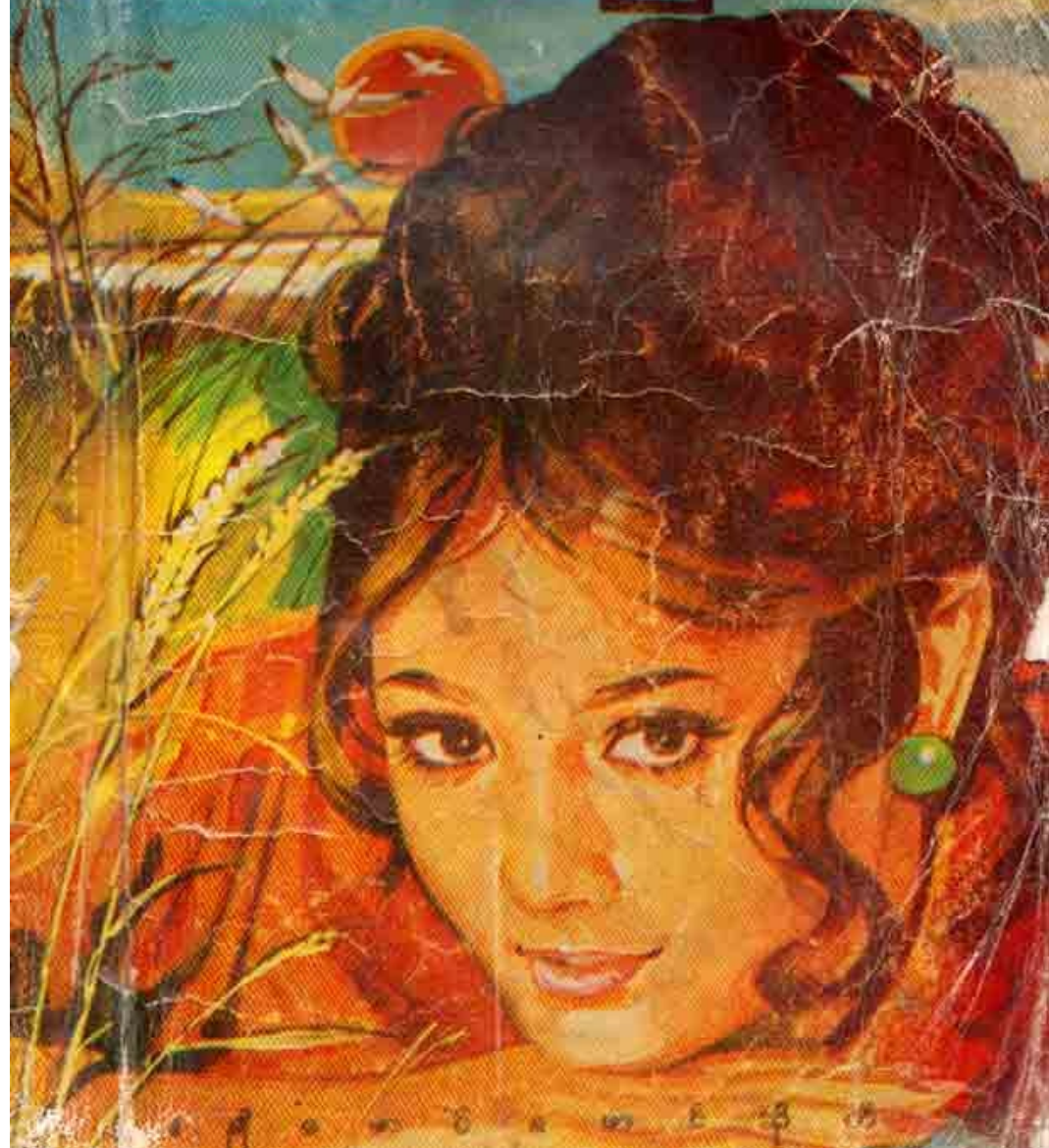

မြန်မာ့ အနုပညာ

(၁)

‘ဆရာမ လေး... ဆရာမ လေး...’

ခပ်မှိန်မှိန်မီးခွက်ရောင် ကို အားပြု၍ စာရင်းဇယားပြုလုပ်နေသော
မိန်းကလေးသည် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အူယားဖားယား
ပြေးလာသော ကျောင်းစောင့်အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏ ။

‘ဒေါ်နှင်းဘာ ဖြစ်သလဲ ဘာ ဖြစ်သလဲဟင်’

ထိုင်ရာကထ၍ ထိတ်ခံသော ရင်းဖြင့် မိန်းကလေးက မေးလိုက်သည်။

‘ဆရာမ လေး ... ဟို... ဟို ချက်ကြီး ကျောင်းခန်းထဲမှာ လာသော
င်းကျန်းနေတယ်။ ပြော ပြောလိုလဲ မရဘူး... ကျုပ် ကျုပ်ကိုတောင် ရိုက်မလိုတဲ့’

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ မောဟိုက်ခြင်း ရောပြွန်းစွာ ဖြင့် ဒေါ်နှင်းကပြောလာ၏

။

‘ဟင်’

မိန်းကလေးက တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

‘ဟဲ့ အရီတို့ လေးခင်တို့..... နင်တို့ပါလိုက်ကြဟဲ့၊ ဟိုကောင်က လူရမ်းကား...
ဆရာမ လေးကို အန္တရာယ်ပြုတော့မှာ ဘဲ...’

‘လာပြီတော့ ... လာပြီတော့...’

ဒေါ်နှင်းနောက်က အမျိုးသမီးနှစ် ယောက် နှင့် ခလေးတွေ တပြုံ
တမကြီးကလည်း လိုက်ပါ၍ လာတော့၏ ။

‘ငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်သလဲ...ချက်ကြီးကွ၊ တကြီးထဲ ရှိ ဘယ်မှတ်ထား။ ဝုန်း...

ဒိုင်း ... သွားစမ်း ဒီခုံက မျက်စေ့ရှုပ်လိုက်တာ ဝေါ့ ... ဝုန်း...'

ကျောင်းခန်းထဲတွင် ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်းရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေသော လူတစ်ယောက် နှင့် ပြိုလဲ ယိုင်၍နေသော သူ့ကျောင်းသုံးပစ္စည်းများ ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဆရာမ ကလေး၏ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာ ပေါ်တွင် ဒေါသရောင် လျှမ်းလျှမ်းတက်လာတော့၏ ။

‘ဒီမှာ ရှင်ဘယ်သူလဲ ... ခုကျောင်းခန်းထဲက ထွက်သွားလိုက်စမ်းပါ’

ရမ်းကား ဆိုးသွမ်းနေသူက သူ့ကိုယ်ကြီးကို တံခါးပေါက်ဖက်သို့ ချာကနဲ လှည့်လိုက်၏ ။

လက်သီးကလေး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ၊ သူ့အား ဒေါသခိုးလှုံ့စွာ ဖြင့် ကြည့်နေသူ မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူက မျက်မှောင့်ကြီးကြွတ်၍ ပြန်လည်ခါးထောက်ကြည့်လိုက်၏ ။

သူ့ကိုယ်မှာ လည်း ယိုင်ထိုး၍ နေ၏ ။

‘အောင်မာ.. ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးနေတာလား၊ ဘာကောင်လဲ... ဘာအာတာလဲ၊ ချက်ကြီးကွ... ဘာကောင်မှတ်သလဲ’

အမူသမားက ပိုကြမ်းလာ၏ ။

‘ရှင့်ဘာသာရှင် ချက်ကြီးမကလို့ ဘာ ဖြစ်နေနေပါ။ ဒါ ကျောင်းခန်းရှင့်။ ခု ထွက်သွားပါ... ဒါ အရက်သမား ဂေဟာမဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား’

အိအိချောမှာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုံ၍ အသံပြာလာ၏ ။

‘ဒုက္ခပါပဲ.... အဘကလဲ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိဘူး။ လေးခင် သွားရှာစမ်း၊ ဆရာမ ... ဆရာမ .. လာပါတော် ’

မရှိမှာ လည်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေရှာ၏ ။

ဒေါ်နှင်း ကတော့ ကလေးတစ်သိုက်ဘေးတွင် ရပ်ကာ၊ အမူသမားလူမိုက်နှင့်

အိအိခေချာကို ပြူး ကျယ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေ၏ ။

သူ့အသွင်မှာ ခြောက်ချားနေပုံရသည်။

‘ဒီမှာ ဆရာမ စုတ်... ပါဝါလာပြမနေနဲ့။ ကျုပ်က ဒီရွာမှာ

တစ်သက်လုံးနေလာတဲ့ကောင်... ခင်ဗျားက မနေ့တနေ့ကမှလာပြီး စွာ ကျယ်ချင်လို့ရမလား။

ဒီနေရာက ကျုပ်အိပ်နေကျနေရာ၊ ဘာလို့ ထွက်သွားရမှာလဲ၊ နာသွားမယ်နော်၊ ဟင်း...ဟင်း...
ဟင်း...’

ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် အမူးသမားချက်ကြီးသည် ခုံတန်းပေါ်က ပုလင်းတစ်လုံးကို
ကောက်ယူ ကာ အိအိခေချာကို အန္တရာယ်ပြုမည် ဟန်ဖြင့် တိုးကပ်လာပါသည်။

‘ရှင်.. ရှင် ရှေ့မတိုးနဲ့’

‘ဆရာမ လေး.. ဆရာမ လေး.. လာပါတော် .. အောင်မလေး’

မရီ၏ ခေါ်သံမဆုံးခင် အမူးသမားလက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းလွတ်သည်
ဝိုက်နံ့လေထဲတွင် ပျံ့ကာ အိအိခေချာ နားသယ်စပ်နားမှ ကပ်ပြတ်သွားတော့သည်။

‘ဘာ ဖြစ်နေတာလဲဗျ’

‘အောင်မလေး ကိုအောင်မြင်ဦးရယ်.. လုပ်စမ်းပါဦး... ချက်ကြီးဆရာမ လေးကို
ရန်မူနေလို့တော့’

မရီက အသားညှိညှိအရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရည်မွန်သော
ရုပ်အသွင်ရှိသည့် အမျိုးသား တစ်ယောက် ကို ကျောင်းခန်းထဲသို့ တွန်းပို့လိုက်တော့သည်။

သူရောက်လာတော့ အိအိခေချာနှင့် မုန်ယိုနေသော
ဆင်ကြီးအသွင်ရှိသည့်ချက်ကြီးမှာ တကိုက် မျှသာ ကွာဝေးတော့၏ ။

လူရွယ်က အိအိခေချာနှင့် ချက်ကြီးကြားသို့ ဖျတ်ကနဲ ခုန်ဝင်လိုက်၏ ။

သူ့ကိုတွေ့တော့ ချက်ကြီး၏ ခြေလှမ်းမှာ တွန့်သွားပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်

စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုချက်ကြီး’

‘ဘာလဲ..မင်းက လူစွမ်းကောင်းဝင်လုပ်တာလား’

‘ကိုချက်ကြီး... ဘာ ဖြစ်လို့ ပြဿ နာ ရှာချင်ရတာ လဲဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွား လိုက်စမ်းပါ’

‘အောင်မာ.. မင်းကပါ အမိန့်ပေးနေတာလား၊ ဒီနေရာမှာ ငါအိပ်နေတာ နှစ် နဲ့ချီနေပြီကွ...၊ မင်းတို့က ဘာ ဖြစ်လို့ အခုမှ အတွန့်တက်နေကြတာလဲ၊ မသွားဘူး... မသွားဘူး’

ချက်ကြီးက အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်၏ ။

‘ကိုချက်ကြီး ခက်တယ်ဗျာ... ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ဒီဆရာမ က ကျောင်းကို ကျောင်းနဲ့ တူအောင် လုပ်ထားတာ... ခင်ဗျားဖျက်ဆီးပစ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ခင်ဗျား အိပ်စရာနေရာမရှိရင် ဇရပ်သွားအိပ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေးပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါ’

‘မထောင်ဘူး...ငါ့သဘော.. မင်းတို့အားလုံးကို..’

ချက်ကြီးက မဖွယ်မရာ ဆက်ပြောလိုက်သဖြင့် အိအိချော၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရက်သွေးမွန် ကာ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရှာ၏ ။

‘ခင်ဗျား...တော် တော် မိုက်ရိုင်းတာပဲ’

လူရွယ်က ဒေါသထွက်လာသော အမူအရာဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်၏ ။

ဤတွင် ချက်ကြီးက စတင်၍ သူ့ကိုလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသော လူရွယ်က ဘယ်ဝိုက်ညာလက်သီးဖြင့် ချက်ကြီး၏ မေးရိုးကို လှစ်ကနဲအရှိန်ဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ ချက်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဖွဲအိတ်အလား မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျ သွားပါ တော့သည်။

‘အို..တော် ပါတော့ရှင်’

အိအိချောက ချက်ကြီးကို ထပ်ဆင့်၍ ထိုးမည် ပြုနေသော လူရွယ်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲ ထားလိုက်သည်။

အမူးသမားက ကုန်းထလာ၏ ။

သည်တစ်ခါတွင် တော့ လူရွယ်ကို ရန်မူဖို့မကြိုး စားဘဲ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးကြည့် ကာ ‘မင်း..မင်း... မင်း.. အသက်ဖက်နဲ့ထုပ်ထား..ချက်ကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရမှာ ပေါ့ကွာ’

အမူးသမားလူမိုက်ကြီးသည် ပါးစပ်က ယိုစီးလာသော သွေးများ ကိုသုတ်ရင်း ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး နှင့် ကျောင်းခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားတော့သည်။

...

(၂)

‘ငါ့မောင်ရယ် .. နင်သာ ရောက်မလာရင် ဒုက္ခဘဲ’

မရှိက လူရွယ်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းအသံတုန်ကြီးဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် လဲ ကျောင်းဘေးက ဖြတ်ရောက်လာရင်း အသံဗလံတွေ ကြားလို့
ဘာ ဖြစ်တာ လဲ...ဆိုပြီး ဝင်ကြည့်မိတာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်.. ရှင်သာရောက်မလာရင် ချောနဲ့သူ ဘယ်အခြေအထိ
ဆိုက်မယ် မသိဘူး’

အိအိခေချာက ပြဿ နာကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းလာသူအား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ
ကျေးဇူးတင် စကားပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလိုလူမျိုးတွေ နဲ့ ဆရာမ ကိုယ်တိုင် ပြဿ နာဖြေရှင်းတာမကောင်းဘူး...
နောင် ဒါမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရင် ဦးဖြိုး ဝေတို့ကိုသာ လွှတ်ပေါ့ဗျာ။ ဒီရွာမှာ က တစ်ယောက် ထဲ
လူစွမ်းကောင်းလုပ်လို့ မ ဖြစ်တာတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ ကဲ.. ကျုပ်သွားမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို လူရွယ်က သူပြောချင်ရာပြောပြီး အိအိခေချာတို့အနီးမှ ချာကနဲ
လှည့်ထွက် သွားသည်။

အိအိခေချာမှာ အမှော င်ရိပ်ထဲသို့ သွက်သွက်လှမ်းဝင်နေသော လူရွယ်၏
နောက်ကျောကို ငှု ငေးငေးကြီးကြည့်၍ ကျန်ရစ်တော့သည်။

‘ကဲ...ဒေါ်နှင်း..ခုံတွေ ပြန်စီစမ်းပါဦး’

မရှိ၏ အသံကိုကြားမှ အိအိခေချာသည် ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာ၏ ။

သူက ဒေါ်နှင်း၊ မရှိနှင့် အတူ ဖြိုလဲယိုင်ရွံ့နေသော ထိုင်ခုံများ ကို ပြန်စီပြီး

ပေပွထားသော အမှိုက်သရိုက်ဖက်ရွက်များ ကို ရှင်းလိုက်သည်။

‘သူက ဘယ်သူလဲဟင်..မမရီ’

‘အောင်မြင်ဦးဆိုတာပေါ့...၊ ဟိုး... ဗိုလ်တဲ မြောက်ဖက်က အကွက်ထဲမှာ နေတာ’

‘အော်..’

အိအိချောက မနက်ပိုင်းကလေးတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ညွှန်ပြခဲ့သည့်လူကို အမှတ်ရလာ၏ ။

‘အနားကပ်ကြည့်တော့ လူက ငယ်ငယ်ရှိသေးတာပဲ’

အိအိချောက တစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးမှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိအိချောမှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ စားပွဲကိုပြန်သိမ်းလိုက် သည်။

သူရင်ထဲတွင် လေးနေ၏ ။ ဦးနှောက်ထဲတွင် လည်း မကြည်လင်တော့ပေ။

အ ဖြစ်အပျက်ကို ထိုင်စဉ်းစားမိတော့ အားငယ်မိစိတ်တွင် ဝမ်းနည်းစိတ်ပါ တွေ့လာတော့သည်။

‘ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို ငါ့ဇွတ်ထွက်ပြီးလာခဲ့တာ မှာ နေပြီလား၊

ကြည့်စမ်းပါဦး.. ဟိုလူရမ်း ကားလက်ချက်သာထိရင် အို.. မတွေ့ :ဝံ့စရာပဲ.. ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်။ ငါ့စေတနာတွေ အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ မျှော်လင့်မိသလောက် မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ဒီအကြောင်းများ မေမေတို့ဖေဖေတို့သိ ရင် ငါ့ကိုပြေးပြီးလာခေါ် ကတော့မှာ ’

အိအိချောမှာ ပူပင်သော က ကြီးတတ်လွန်းသော မိခင်ကို မျက်စေ့ထဲတွင် မြင်ယောင်၍ လာမိ ၏ ။

တကယ်တော့ ဘယ်သူမပြုမိမိမှု ပင်။

သည်နေရာ သည်ဌာနကို ရည်ရွယ်ချက်ကို အရင်းပြု၍ မိမိသဘောဖြင့်
ရွေးချယ်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါလား။

...

(၃)

စာပို့လုလင်၏ အချက်ပေးဆိုင်ကယ်ဘဲလ်သံသည် တစ်ခုသော
ညွှတ်ခန်းဆောင်တွင် သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ကလေး ထိုင်ကာ သိုးမွေးထိုးနေသော မိန်းမပျို
ကလေးတစ်ဦး၏ စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေ၏ ။

‘မအိအိချော’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

စာပို့လုလင် ကမ်းလင့်လာသော အညိုရောင် စာအိတ်ရှည်တစ်ခုကို
သွက်လက်စွာ လှမ်းယူ ရင်း မိန်းကလေးက ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်၏ ။

စာအိတ်ပေါ်မှ အမှတ်တံဆိပ်သည် ဖြူဝင်းသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို အပြုံ
: ဝင်ကာ ကြည့်လင်သွားစေသည်။

မိန်းမပျိုကလေးသည် သွယ်သွယ်လျလျလှပသော လက်ချောင်းကလေးများ ကို
လှုပ်ရှားကာ စာအိတ်ကိုအဆာတလျှင် ဖွင့်လိုက်သည်။

ပြန့်ပြေလာသော စာရွက်မှ အကြောင်းအရာကို ဖတ်မိလိုက်လျှင်၊ မိန်းမပျို
ကလေးသည် ဆွေ့ ဆွေ့ နှစ်လှမတတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာပြီး တစ်ခုသော
အိပ်ခန်းအိပ်သို့ အပြေးကလေး လှည့် ဝင်ပြေးလိုက်တော့သည်။

‘မေမေ.. မေမေ..’

‘ချော..ဘာလဲ သမီး’

အိပ်ခန်းတွင် ၊ရှိ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သက်တော့သက်သာလှနေသော အမျိုးသမီးကြီးက ထထိုင်ရင်း၊ ဝမ်းသာအားရအသွင်ဖြင့် ဝင်လာသော သမီးငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

‘မေမေ...သမီးကို ပညာရေး ဌာနက ရွေးလိုက်ပြီ၊ အို... ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ်’

မိန်းမပျိုလေးက မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဦးခေါင်းကလေးတိုးဝင်ကာ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝလာသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပြုမူနေလေတော့၏ ။

‘ဟဲ့.. နေပါဦးသမီးရဲ့ ၊ ဘယ်အတွက် ရွေးလိုက်တာလဲ၊ မေမေ နားလည်အောင်လဲ ရှင်းပြပါအုံး’

‘ဒီမှာ မေမေရဲ့ .. သမီးကို သံပုံရွာ စံပြကျောင်းကလေးအတွက် ရွေးလိုက်တာပဲ။ ဒီကျောင်း အတွက်လူလိုအပ်နေတာကြာပြီ မေမေရဲ့ ၊’

‘နေစမ်းပါဦး.. သမီးပြောတဲ့ သံပုံရွာဆိုတာက ဘယ်မှာ လဲ’

‘ပခုက္ကူခရိုင်ရေစကြိုမြို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ ပဲ မေမေ’

‘အောင်မယ်လေး မြတ်စွာ ဘုရား.. မြတ်စွာ ဘုရား..’

အမျိုးသမီးကြီးက တုန်လှုပ်သော အသွင်ဖြင့် ရင်ဝကို လက်ဖြင့် ဖိရင်း ဘုရားတလိုက်ရှာ၏ ။

‘ဟင်..ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မေမေ’

မိန်းမပျိုလေးက လှပသော မျက်လုံးလေးတစ်စုံကို ပိုင်းနေအောင် ပြူး ရင်း မိခင် ဖြစ်သူကို ကြည့် လိုက်၏ ။

‘ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ..ဒီအလုပ် ဘယ်တုန်းက လျှောက်လုပ်တာလဲဟင်.. မေမေ့ကိုများ တိုင်ပင်ပါ ဦးတော့လား။ ဒါ.. သားအဖနှစ် ယောက် ကြိတ်ကြဲလိုက်ကြတဲ့ အစီအစဉ်မဟုတ်လား..ဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်.. သမီးသဘောနဲ့သမီး ရွေးလိုက်တာပါ’

‘စဉ်းစားပါဦးတော့လားသမီးရယ်... စဉ်းစားပါဦးတော့လား။’

သမီးသွားရမယ့်ခရီးက မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက် မခင်လွန်းဘူးလား၊

မေမေစိတ်မချနိုင်ဘူး သမီး..မေမေ့ဆန္ဒက တော့ သမီးလျှောက်လွှာကို

ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်စေချင်တယ်’

မိန်းမပျိုလေးက သွယ်သွယ်လျလျ သူ့လက်ချောင်းကလေးများ ကိုပွတ်ခြေရင်း
ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ချထားနေ၏ ။

‘ဟေ့ သားအမိတွေ .. အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး ဘယ်သွားနေကြတာလဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုလျှောက်တက်လာသော ခြေသံကို သားအမိနှစ် ယောက်
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြိုင်တူလိုလိုပင် အိမ်ခန်းဝသို့ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်
ဦးသားလည်း အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏ ။

‘ညည်းတို့နှစ် ယောက် အခန်းအောင်းပြီး ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ’

ဖြူဖြူခန့်ခန့်ရှိလှသည့် အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အမျိုးသားကြီးက သားအမိနှစ်
ယောက် ထံ လှမ်းကြည့်ရင်း သူ့လက်ထဲက လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့
တင်လိုက်သည်။

‘အဖေကြီး .. ဒီမှာ ရှင့်သမီးက သိပ်ရွာက စံပြကျောင်းမှာ
အလုပ်ခန့်စာရလိုက်လို့လေ’

‘ဘယ်လို သိပ်ရွာဟုတ်လား... ဘယ်နားမှာ လဲ သမီးရဲ့ ။ လာ...လာ.. ဒီမှာ
လာပြစမ်း’

အမျိုးသားကြီးက နေည့်ခန်းနံရံတစ်နေရာတွင် သပ်ရပ်စွာ ချိတ်ဆွဲထားသော
ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် လမ်းပြမြေပုံကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏ ။

သူ့နောက်က မိန်းမပျိုကလေးလည်း ကပ်၍ ပါလာသည်။ ဌာနကပြောတယ်။

မြေပုံမှာ တော့ ဒီနားလောက်မှာ ရှိမယ်။ ဒီထဲ ကတော့ မပါဘူး။ ဟောဒီ မအူမြို့၊
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ ဖေဖေ’

‘ဟေ.. ဝေးလှချည့်လား သမီးရဲ့.’

မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာမှာ အားတက်မှု မရှိတော့ဘဲ ညှိုးငယ်သွားရှာ၏ ။

‘အင်း.. လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကလည်း သိပ် အဆင်မပြေဘူးနဲ့တူတယ် နော်’

‘အင်း အဲဒါပဲ ကျွန်မကလဲ ပြောနေတာ’

အနီးတွင် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးက ပါဝင်ပြောလိုက်လေ၏ ။

‘ဒီကနေ ပခုက္ကူကို လေယာဉ်ရှိတယ်။ ပခုက္ကူကနေ မအူကိုတော့
ကားလမ်းကော ရေလမ်းကော ရှိပါတယ်ဖေဖေ၊ မအူရောက်ရင်တော့ သိပ်က
သိပ်မဝေးတော့ဘူး..မသကာ ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်ပေါ့’

‘အောင်မယ်လေး.. ရှည်လိုက် ဝေးလိုက်တဲ့ခရီး၊ ဒီ ခရီးကို တစ်ယောက်
ထဲသွားမတဲ့.. တော် ရဲ့ သင့်ရဲ့ လားလို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ အဖေကြီးရယ်’

‘အင်း..ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်သမီး.. ခရီးက မိန်းမသားကလေး တစ်ယောက်
အဖို့တော့ တော် တော် ကြီးကိုထောက်နေလို့ ဖေဖေလဲ စဉ်းစားနေတယ်’

‘ဒီမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြောမနေနဲ့၊ လျှောက်လွှာကိုသာ
ပြန်ရပ်သိမ်းခိုင်းလိုက်.. ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီခရီးကြီးကို မလွှတ်နိုင်ဘူး’

မိန်းမပျိုကလေး၏ လှပသော နှုတ်ခမ်းလွှာ ပါးပါးကလေးသည် မိခင် ဖြစ်သူ၏
စကားကြောင့် ငြူစူကလေး ဖြစ်လာသည်။

‘ဖေဖေတို့ကလည်း သမီးကို သူငယ်နှစ်စားကလေးကျနေတာပဲ။ ဒါ
ရေမြေရပ်ခြားလည်း သွားတာမဟုတ်ပါဘူး.. မမာပြည်ထဲတွင် ပါ။ သမီးသင်ထားတဲ့ပညာတွေ
ကို ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အသုံး မချရင် ပင်ပန်းခံပြီး သင်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဒီလိုစိတ်ကြို
က်နေရာရွေးမယ်မှန်းသိရင် အစကတည်း က ဒီပညာဘွဲ့ကို မသင်ပါဘူး’

မိန်းမပျိုကလေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ချလိုက်၏။

အမျိုးသားကြီးက မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်သွားရှာသော ဇနီးသည်နှင့် ၆၆၆၆၆၆
ဖြစ်နေသော သမီးငယ်ကို နှာခေါင်းဖျားတွင် တင်နေသော မျက်မှန်ကကျော်၍
အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်၏။

‘အင်း ပြေပြေလည်လည်ဆွေးနွေးကြလေ.. သမီးမေမေက သမီးကလေး
တစ်ယောက် ထဲမို့ ပူပင်သော ကစိတ်တွေ နဲ့ တားနေတာလဲ အဆိုးမဟုတ်ဘူး။
သမီးစဉ်းစားကြည့်ပေါ့.. ပြေးကြည့်မှ ဖေဖေနဲ့မေမေမှာ သမီးကလေး တစ်ယောက် ထဲပဲ
ရှိတာမဟုတ်လား။ သမီးဘက်ကကြည့်ရင်လဲ မှန်တာ ပဲ.. ဘီအီးဒီဘွဲ့ကြီးကိုယူထားရတာ
နည်းနည်း နောနောမှ မဟုတ်ဘဲ။ သမီး စေတနာ သမီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကို
ဖေဖေအားလုံးသဘောပေါက်တယ်’

မိန်းမပျိုကလေးက ဖခင်၏ စကားအဆုံးတွင် မိခင် ဖြစ်သူထံသို့ မဝံ့တဝံ့လေး
ကြည့်လိုက်ရှာ၏။

မိခင်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်ရစ်ဝဲကာ ညှိုး ငယ်လှသည်ကိုတွေ့ .ရလျှင်
မိန်းမပျို ကလေး၏ ရင်ထဲတွင် ဆိုနင့်လာမိပေ၏။

‘မေမေ’

သူကလေးက မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

‘သမီး အိအိချော..’

တုံ့ပြန်သော ပွေ့ဖက်မှု ကို မိခင်ကြီးကပေးလိုက် သည်။

‘ဖေဖေ ..သမီးလဲ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ခွဲမသွားချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း
ဖေဖေရယ်.. သမီး တတ်ထားတဲ့ပညာကို အလိုအပ်ဆုံးနေရာမှာ သွားအသုံးချလိုက်ရင်
ဝမ်းဝရံတင်မကဘူး ကုသိုလ်လဲ ရမှာ ပါ။ ဒီရွာမှာ ပညာရေး အခြေအနေ ဖွံ့ဖြိုး မှု မရှိဘူး
ဖေဖေ အဆက်အသွယ်အသွားအလာတွေ ကြောင့် မြို့ ကြီးပြကြီးတွေ နဲ့ အမှီမလိုက်နိုင်ဘူး။

ဒီရွာမှာ ရှိတဲ့ ကလေးတွေ အတွက် သမီးလို စွန့်စားပြီး သွားမယ့်လူမရှိရင် သူတို့ကလေးတွေ ဘဝက အမှောင်နဲ့မည် :မည် :ကနေ ကျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလို မိဘမောင်ဘွားတွေ နဲ့ခွဲခွာပြီး တစ်ရပ်တစ်မြေမှာ စွန့်စားလုပ်နေကြတဲ့ လူတွေ အများ ကြီးရယ် ပါပေဖေ။ တချို့ ဆိုရင် ရေခဲပုံးနေတဲ့ ပူတာအိုလိုနေရာမျိုးကနေ ဒီမှာ လာပြီး သူနာပြုအမှု ထမ်းနေတဲ့ ဆရာမ လေးတွေ အများ ကြီးပါ’

‘အင်း သမီးက ဆန္ဒပြင်းနေတဲ့သူကလေးဆိုတော့ လျှောက်လဲချက်တွေ ကောင်းပေမပေါ့ ကွယ်.. မေမေ့အနေနဲ့ ကတော့ သမီးကလေးကို ဘယ်လိုတွေ :တွေ : မခွဲနိုင်ဘူးကွဲ’

ဒေါ်မြမြက ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏ ။

‘အော် မေမေရယ်.. အကြာကြီးမခွဲရပါဘူး။ သမီး ဟိုမှာ နေရာထိုင်ခင်းအဆင်ပြေတာနဲ့ မေမေ့ကိုလဲ ဒေါ်ထားမှာ ပါ။ ဟိုက ရာသီဥတုက ပူပြီးခြောက်သွေ့တော့၊ မေမေ့ ရောဂါ နဲ့လဲ အဆင် ပြေမယ်.. ဆရာဝန်ကလဲ ဒီလိုပဲပြောထားတယ်မဟုတ်လားနော်.. နော် မေမေရယ်’

‘ကဲပါ မမြရယ်..သမီးကလေးကျေနပ်အောင် ဖြေလိုက်စမ်းပါ။ ဟုတ်တယ်..တိုင်းပြည်မှာ လိုအပ်ချက်တွေ ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဖြည့်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒရှိနေတဲ့ ကျုပ်တို့သမီးကလေးကို ဘာ ဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့က အားပေးအားမြှောက်မပြုနိုင်ရမှာ လဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မှား :နေတဲ့ အတွေ့ :အခေါ်တွေ ကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ် မမြရေ.. ဒါမှလဲ ခေတ်နဲ့အမှီပြေးနေတဲ့ ကလေးတွေ ရဲ့ အတွေ့ :အခေါ်နောက် ကျုပ်တို့လိုက်နိုင်မှာ ။ သမီးအတွက် ပူတော့ပူတာပေါ့ကွာ.. ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ သမီးကလေးက တစ် ယောက် ဆို တစ်ယောက် ထဲပေမယ့် လိမ္မာရေး ခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်း နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ’

ပခင်ကြီး၏ စကားကြောင့် အိအိချော၏ မျက်နှာတွင် အသွေးအရောင် ဝင်းလဲ့သွားတော့၏ ။

‘ဒါဖြင့် အဖေကြီးက သဘောတူတယ်ပေါ့’

‘အေး..သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့..သဘောတူလိုက်ပြီ’

‘ကောင်းတော် ’

‘မေမေကလည်း သဘောတူပြီမဟုတ်လားလို့.. ပြောလေ မေမေ တူတယ်နော်
နော်’

မိခင်၏ မေးဖျားကလေးကိုဆွဲကာ ပြုံး ချိုချိုကလေးဖြင့်

အငမ်းမရမေးလာရှာသော သမီး ကလေး၏ ဆန္ဒကို ဒေါ်မြမြမှာ

ဆက်လက်ငြင်းဆန်နိုင်အားမရှိတော့ဘဲ ဦးခေါင်းကြီးကို ငြိမ့်ပြလိုက်မိ တော့သည်။

‘အို..ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေယ်’

ဆင်နာမောင်းလို သွယ်ပြောင်းသော လက်ကလေးနှစ် ဖက်သည် မိခင်၏

လည်တိုင်ကို ယှက် နှယ်ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးသည် ဟီးလေးခိုနေတော့၏ ။

...

(၄)

အိအိချောသည် ပညာရေး ဌာနတွင် ခရီးစရိတ်ငွေကိုထုတ်ယူပြီးနောက်

မအူပညာရေး ဌာန သို့ မိမိဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ရောက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း၊

ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ပို့ပေးလိုက် ၏ ။ ပြီးလျှင် လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ယူရန်

ကမ်းနားလမ်း လေယာဉ်ရုံးချုပ်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ရန်ကုန်မှ မကွေး၊ ပခုက္ကူသို့ တိုက်ရိုက်ပျံသန်းသော

လေယာဉ်ခရီးစဉ် လက်မှတ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

လေယာဉ်ရုံးကမှတစ်ဆင့် အိအိချောသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ခေတ္တဝင်ပြီး

အပ်ထားသော အင်္ကျီအချို့နှင့် လိုအပ်မည် ထင်သော ပစ္စည်း ပစ္စယကလေးများ ကို ဝယ်ခြမ်းလိုက်သည်။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် မိခင်ကြီးက အိမ်ဝမှဆီးကြိုနေ၏ ။

‘သမီးလေး... ပြည့်ပြည့်စုံစုံဝယ်ခြမ်းလာရဲ့ လား’

‘အားလုံးစုံသလောက်ပါပဲ မေမေ’

‘လေယာဉ်လက်မှတ်ကော..သမီး’

‘ရတယ် ဖေဖေ၊ သမီးကံကောင်းတယ်.. မန္တလေးကတစ်ဆင့် စီးဖို့မလိုတော့ဘူး။
တနင်္ဂနွေ ရန်ကုန်က တိုက်ရိုက်ထွက်တဲ့ဖလိုက်နဲ့ လက်မှတ်ရခဲ့တယ်’

‘ဟာ..ဟန်ကျတာပေါ့’

‘နေစမ်းပါဦး.. တနင်္ဂနွေနေ့က ပြဿ ဒါးနေ့များ ဖြစ်နေမလား’

ဒေါ်မြမြက မြန်မာပြက္ခဒိန်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည့်နံရံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး
ကြည့်လိုက် သည်။

‘အင်း.. အင်း.. တော် ပါသေးရဲ့၊ ရက်ရာဇာ..ရက်ရာဇာကျတယ်’

စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် ဒေါ်မြမြသည် ပစ္စည်းများ စုပုံထားရာသို့
ပြန်လျှောက်လာ၏ ။

အယူသည်း၍ မြန်မာဆန်ဆန်ရှိလှသော မိခင်ကြီးကို အိအိချောက တချက်ပြုံး
၍ ကြည့်ရင်း အဝတ်အစားလဲလှယ်ရန် မိမိ၏ အခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

‘မမြ ကွဲမယ့်ရှမယ့် ပစ္စည်းတွေ ကို ခြင်းထဲထည့်၊ အေး.. အဲဒါတွေ ကတော့
အိပ်ယာလိပ်ထဲ ထည့်ရင် ရပါတယ်ကွာ’

‘အို... ကျွန်မသိပါတယ်၊ အဖေကြီးသာ အိမ်သုံးဆေးလေးတွေ ရှာပေး၊
သမီးအတွက် လိုမယ် ရှင့်..’

မိဘနှစ်ပါး အထုပ်အဝတ်ပြုပြင်ရင်း အပြန်အလှန်ပြောနေကြသည်ကို အိအိချောသည် အိပ်ခန်း အတွင်းမှ အတိုင်းသားကြား၍ နေရပေ၏။

သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလှသော မိဘနှစ်ပါးနှင့် ခွဲခွာသွားရမည် အရေး ကတော့ တကယ်တမ်း ကျလျှင် အိအိချောအဖို့ လွယ်ကူလှသည်တော့မဟုတ်ပါ။

ခွဲစ ခွာစ မရှိသဖြင့် အမိနှင့် အဖကို သူလွမ်းနာကျမည် ကတော့ သေချာပါ၏။

သည်လိုမှ စွန့်စားမသွားလျှင်လည်း သူ့ရည်မှန်းချက်၊ သူ့ဆန္ဒများ သည် အကောင်အထည်ပေါ် လာတော့မည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ လွန်ဆွဲနေသော သူ့စိတ်ကို တခန်းရပ်ပစ်ကာ အိအိချောသည် သည် အလုပ်ကို လျှောက်ခဲ့လေသည်မဟုတ်ပါလား။

အိအိချောက သက်မကလေးမျှင်းမျှင်းချရင်း အသင့်ထုတ်ထားသော အင်္ကျီအဝတ်အစားတချို့ ကို မ သယ်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

‘သမီးရေ.. စာရေး စက္ကူတို့၊ မင်အိုးတို့ကိုတော့ မေမေ သေတ္တာထဲပဲ ထည့်လိုက်ပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့မေမေ’

‘ဗလာအုပ်တွေ ..ခဲတံတွေ ကလည်း များ လှချည်လားသမီးရေ.’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ.. သမီး ဟိုက ကလေးတွေ ကို လှူဖို့ သမီးတတ်နိုင်သလောက် ဝယ်လာခဲ့ တာပါ။ သူတို့ခမျာ အင်မတန်ချို့တဲ့ရှာတယ်လို့ သတင်းကြားခဲ့လို့ပါ ဖေဖေ’

အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အမျိုးသားကြီးတို့သည် မိန်းကလေးစကားအဆုံးတွင် မျက်လုံးချင်းဆုံစည်း သွားမိကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အသွင်သည် သမီး ဖြစ်သူ၏ စိတ်စေတနာကို ချိုးကျူး အားပေးနေဟန် ပေါ်လွင် နေပေ၏။

‘အေး.. နောင်ကို လူကြုံကောင်းရင်လဲ ဖေဖေဝယ်ခြမ်းပြီး ပို့လိုက်ပါဦးမယ်..။’

သမီးလည်း ကျောင်းအတွက်လိုတာရှိမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဖေဖေ’

‘သမီးရဲ့ ခရီးစဉ်ကလေးကိုလဲ ပြောပြပါဦး၊ ဒီကနေ ပခုက္ကူကို
လေယာဉ်နဲ့သွားတာ ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ.. ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးက အဝေးသားမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မေမေ.. ဒီကနေ လေယာဉ်က မကွေးဆင်းပြီး ပခုက္ကူ
ကိုသွားမယ်... ပခုက္ကူက နေ့ မအူအထိ ကားနဲ့သွားမယ် မေမေ..၊ မအူရောက်ရင်တော့
ဒီကလုမ်းပြီး စီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း သက် ဆိုင်ရာလူကြီးတွေ က မအူက
သံပုံကိုပို့ပေးကြမယ်လေ’

‘အင်း..အင်း.. ကောင်းပါလေ့..ကောင်းပါလေ့’

‘မမြရေ..မင်းလက်ထဲက မှန်ဘီဒိုသော့ ပေးစမ်း’

ဦးအောင်တင်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏ ။

‘ဘာထုတ်မလို့လဲရှင်’

‘ကျုပ် မရူးမန်း (Maruman) လှုပ်စစ် မီးခြစ်ကလေးသမီးကို ပေးလိုက် မလို့ပါ’

ပြောပြောဆိုဆို ဦးအောင်တင်က မှန်ဘီဒိုသော့ ကို ဖွင့်ကာ
သူ့လက်ဆောင်ရထားသော မရူးမန်း မီးခြစ်သေတ္တာလှလှကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ရော့ သမီး.. ဒီမီးခြစ်ကလေး ယူသွား၊ ဒါက မီးဇာလဲ ထည့်စရာမလိုဘူး၊
မီးခြစ်ကျောက်လဲ ထည့်စရာမလိုဘူး’

‘နေပါစေ ဖေဖေရယ်.. ဖေဖေ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားတာ သမီးမလိုချင်ပါဘူး။
ရိုးရိုးမီးခြစ်တွေ ရှိသားပဲ’

‘မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ့ ... ဒါလေးက ဓာတ်ငွေ့ရှိနေရင် ခြစ်လိုက်တိုင်း
မီးတောက်တယ်။ ကယိ ကထလဲ မများ ဘူး။ သမီးအတွက် အသုံးဝင်မှာ .. ရော့ ခြစ်ကြည့်စမ်း’

အိအိချောသည် ဖခင်၏ လက်မှ ဘော်ငွေရောင် မီးခြစ်ပြားပြားကလေးကို လှမ်းယူကာ ထိပ်တွင် ရှိသော ခလုတ်ကလေးကိုအောက်သို့ ချပ်ကနဲမြည် အောင် နှိပ်ချလိုက်၏ ။

သည်အခါတွင် ဓာတ်ငွေ့တိုင်အုပ်သော ခွက်ကလေးသည် ပွင့်တက်သွားပြီး မက်ဂနက်မှ လျှပ်စစ်မီးတန်းသည် ဓာတ်ငွေ့တိုင်ဆီသို့ ကူးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှစ်လက်မခန့်ရှည်သော အပြာရောင် သန်းနေသည့် မီးတန်းသည် ဂူးကနဲ အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာတော့သည်။

အိအိချောလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခလုတ်ကလေးကို လွှတ်လိုက်တော့မှ မီးပြန် ငြိမ်းသွား၏ ။

‘အောင်မလေးတော် .. ကံကောင်းလို့ သမီးလေးမျက်နှာ မလောင်တယ်’

ဒေါ်မြမြက အထိတ်တလန့် ရင်ဘတ်ဖိ၍ ပြောလိုက်သည်။

ဦးအောင်တင်က သမီးလက်မှ မီးခြစ်ကလေးကို ကပျာကယာလှမ်းယူလိုက်၏ ။

‘ဖေဖေအပြစ်ပဲသမီးရေ.. ဖေဖေပြောဖို့ မေ့သွားတယ်။ ဟောဒီ အောက်ဖက်မှာ ဓာတ်ငွေ့ အလျှော့အတင်းလုပ်တဲ့ ဝက်အူကလေးပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ကိုလှည့်ရင် မီးတောက်ရှည်တယ်။ ညာ ဘက်လှည့်ရင်တိုတယ်။ ဟောဒီဘက်ကတိုင်နဲ့အပေါက်ကလေး ကတော့ ဓာတ်ငွေ့ဖြည့်တဲ့အပေါက်ပဲ။ ရော့..ဒီဓာတ်ငွေ့ဘူးကလေးပါယူသွား’

ဦးအောင်တင်က ဓာတ်ငွေ့ဖြည့်နည်းကိုပါ အသေအချာရှင်းပြလိုက်ပြီး ဓာတ်ငွေ့ထိန်းဝက်အူ ကလေးကို ညာဘက်သို့ လှည့်၍ ခြစ်ပြလိုက်သည်။

သည်အခါတွင် မီးလျှံမှာ တစ်လက်မခန့်သာ တက်လာသည်။

အိအိချောက မီးခြစ်ကလေးကို ကော်မူးလှလှကလေးထဲတွင် အထိုင်ကျအောင် ပြန်ထည့်ပြီး သူ့သားရေသေတ္တာထဲတွင် မှတ်မှတ်ရရထည့်ထားလိုက်သည်။

သည်ညတွင် ထုတ်ရင်းပိုးရင်း သားအမိသားအဖ သုံးဦး

စကားပြောနေကြသဖြင့် သန်းခေါင် တိုင်မှ အိပ်ရာဝင် ဖြစ်ကြတော့၏။

...

(၅)

ခရီးစတင်ရမည့် နေ့ရက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။

အသင့်မှာ ထားသော ကားပေါ်သို့ အိအိချောနှင့် ဦးအောင်တင်က ပစ္စည်းများ တင် လိုက်ကြသည်။

‘ကဲ..မမြနဲ့သမီး ရှေ့ကထိုင်၊ ကျုပ် နောက်ကပစ္စည်းတွေ ကို ဖေးပြီး လိုက်ခဲ့မယ်’

ကမာရွတ်မှ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ မိနစ်နှစ် ဆယ်နီးပါးခန့်သာ မောင်းခဲ့ရသည်။

အချိန်က ခုနစ်နာရီတိတိရှိပေပြီ။

ရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိအိချောသည် ဤမြေဤဌာနကို စွန့်ခွာ၍ သွားရပေတော့ မည် ။

ပစ္စည်းများ ချိန်တွယ်ပြီးလျှင် အိအိချောသည် မိခင်နှင့် ဖခင်ကို လေဆိပ်ရှုခင်းသာစားသောက် ဆိုင်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏ ။

ဦးအောင်တင်က ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်ဖြင့် ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်၏ ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကော်ဖီသုံးခွက်နှင့် မုန့်အချို့ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။

‘မုန့်တွေ များ လှချည်လား ဖေဖေ’

ဖခင်သယ်ဆောင်လာသော စားသောက်စရာများ ထည့်ထားသည့်လင်ဗန်းကို ကမ်းလင့်၍ ယူရင်း အိအိချောက ပြောလိုက်သည်။

‘သမီးစားဖို့လေ.. တချို့လဲ လေယာဉ်ပေါ်ယူသွား အစာမရှိရင် မူးနေမှာ စိုးလို့ သမီးလေးရဲ့ ’

အိအိချောမှာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မခွဲစား ခွဲရမည် အမိနှင့် အဖအတွက် တစ်မျိုး၊ ရင်းနှီး အကျွမ်းဝင်လှသော သည်ခြေကိုခွာရမည် အရေး ကတမျိုးကြောင့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားကာ စားဖို့ဝေးစွ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပင် ကုန်နိုင်ခဲ့နေ၏ ။

‘သမီးစီးမယ့်လေယာဉ်က ဘယ်ဟာလဲဟင်’

မိခင်ကြီးက လေယာဉ်ကွင်းထဲတွင် တန်းစီ၍ ရပ်ထားသော လေယာဉ်များ ဆီသို့ လှမ်းကြည့် ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ဒါကိုတာလေယာဉ် မေမေ.. အမှတ်အသားက အိပ်(စ်)ပိုင်အေစီအက်(ဖ်) ဆိုတော့ ဟိုး ညာ ဘက်ဆုံးက လေယာဉ်ပေါ့’

‘အော်..အော်.. စိတ်တော့ချရပါတယ်နော်’

‘စိတ်ချရပါတယ် မေမေရယ်.. ဒီလေယာဉ်တွေ က နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပျံသန်းနေကြတာပဲ၊ မစိုးရိမ်ပါ နဲ့ မေမေ’

‘ဒီ လေယာဉ်ပျံတွေ က လှည်းကြမ်းကြီးလို တဖျံဖျံမြည် ပေမယ့် စက် ကတော့ စိတ်အချရဆုံး ပဲ မမြ..မပူနဲ့’

‘အင်း..အင်း’

ဒေါ်မြမြက လေယာဉ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေရှာ၏

။

‘သမီး မုန့်စားလေ’

‘သမီးစားလို့မရဘူး ဖေဖေ.. ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့် လဲ ထုပ်ထားလိုက်၊ သမီးလေယာဉ်ပေါ်ကျတော့ ဆာရင်စားပေါ့။ ကဲ မမြ... ကော်ဖီကုန် အောင် သောက်လိုက်၊ ကျုပ်တို့အောက်ဆင်းစောင့်ကြရအောင်၊ ပစ္စည်းတွေ က ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရတာ ’

သည်နေ့တွင် အချိန်ကုန်လွယ်နေ၏ ။

နံနက် ၈ နာရီအချိန်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့တော့ပြီ။

‘ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ကြပါရှင်.. မကွေး၊ ပခုက္ကူ၊ ကျောက်တုနှင့် ဂန့်ဂေါမြို့ များ သို့ လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်များ ကျေးဇူးပြု၍ ဒါကိုတာလေယာဉ် အမှတ် အိပ်စိပ်ဝိုင်အေစီအက်ဖ်ပေါ်သို့ ကြွကြပါရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကြည်လင်ပြတ်သားသော မြေပြင်ညှော်မယ်ကလေး၏ ကြေညာသံထွက်ပေါ်လာသော အခါ ယင်းခရီးစဉ်နှင့် လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြတော့၏ ။

သူတို့များ ထဲတွင် ရှိသော အိအိချော ကတော့ ဘာပစ္စည်းကိုမျှ မထိမကိုင်သေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဂရုမပြုဘဲ ကြုံ၊ ကြုံ၊ ကလေး လေဆိပ်အခင်းတွင် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ အမိနှင့် အဖကို ကန်တော့ နေ၏ ။

ဒေါ်မြမြက ခြုံပုဝါဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ရင်း ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ဆုတွေ တစ်ပြုံကြီးပေးနေတော့သည်။

အိအိချောက မျက်ရည်ရစ်ဝဲသော မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် မိခင်နှင့် ဖခင်ကိုကြည့်ရင်း လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကိုကောက်ယူလိုက်၏ ။

‘ကဲ.. သွား..သွား.. သမီး..နောက်ကျနေလိမ့်မယ်’

ဦးအောင်တင်က သမီး၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ် ချက်ပွတ်ရင်း မသိမသာ တုန်ရီနေသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘သမီး..’

‘ဖေဖေ..’

ဒေါ်မြမြက သမီး၏ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ပါးပြင်မို့မို့ကလေးနှစ် ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွှေးကြူလိုက်ရှာသည်။

‘မမြ..’

ဦးအောင်တင်က ဇနီးသည်၏ လက်မောင်းကို အသာဆွဲထားလိုက်၏။

‘ရောက်ရောက်ချင်း စာထည့်လိုက်နော်သမီး’

အိအိချောမှာ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကိုပင် ပြောဆိုရန် လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့နေသဖြင့် ဖခင်ကို ခေါင်းကလေးတစ်ချက်သာညှိတ်ပြုပြီး တံခါးဆီသို့ လေးတွဲစွာ လှည့်၍ လျှောက် သွားတော့သည်။

‘လာ..လာ..မမြ.. ကော်ဖီဆိုင်ကသွားကြည့်ကြရအောင်..’

သမီးတို့လေယာဉ်တက်တာ တွေ့ ရမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဦးအောင်တင်က ဇနီးသည်လက်မောင်းကိုဆွဲကာ စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ခပ် သွက်သွက် ဆွဲခေါ်ခဲ့တော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ရောက်တော့ ဦးအောင်တင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်နေသော သမီးကလေး၏ နောက်ကျောကိုသာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

လေယာဉ်လှေကားဆွဲပြီး မကြာမီ လေယာဉ်၏ ဘယ်ဖက်ပန်ကာ စက်နိုးလာ၏ ။ ပြီးတော့ ညာဖက်၊ ခဏနေတော့ ရှေ့သို့ ဘီးလိမ့်လာပြီး ဘယ်ဖက်သို့ ကွေ့ကာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းဆီ သို့ တအိအိထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။

ဒေါ်မြမြသည် ပူပင်သော ကြီးမားတတ်သော မိန်းမသားပီပီ မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ပါးစပ်ကတတွတ် တွတ်မေတ္တာပို့နေ၏ ။

ဦးအောင်တင်မှာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မခွဲစဖူးသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးကို ခွဲခွာရခြင်းဖြင့် စိတ်ပြိုကွဲမှု ဒဏ်ကို ခံစားနေရသော်လည်း ဒေါ်မြမြလောက်တော့ စိတ်ကိုအလျှော့ပေး မပေးမိခဲ့ချေ။

သူက ဇနီးသည်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းချလိုက်၏ ။

‘မမြ...သိပ်လဲသော ကများ မနေနဲ့။ သမီးကလေးခရီးအတွက် ပူပင်ကြောင့်ကြလွန်းနေရင် သိပ် မကောင်းဘူး... ကျုပ်တို့သမီးကလေး အန္တရာယ်ကင်းလို့ ဘေးရှင်းမှာ ပါ။ ကြည့်စမ်း...လေယာဉ်တက်ဖို့ အရှိန်ယူနေပြီ’

ဒေါ်မြမြက မျက်ရည်စကို အသာသုတ်ရင်း ခင်ပွန်းသည် လက်ညှိုး ထိုးပြရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းကပင် လေယာဉ်သည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးလာနေရာမှ လမ်းခုလပ်တွင် မြေပြင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ကွာလာကာ ဘီးများ ခေါက်ဝင်သွားသည်။

တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း တွင် လေယာဉ်သည် လေတွင် ငှက်သွင်ပုံကြွကာ အာကာ ယံဆီသို့ ပျံတက်၍ တရွေ့ရွေ့ ပျောက်ကွယ်စပြုနေတော့သည်။

‘လာ...လာ မမြ သွားကြရအောင်’

စားသောက်ဆိုင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် တော့ ဦးအောင်တင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး ကောင်းကင် ယံဆီသို့ မော့ကြည့်မော့ကြည့်နှင့် ခြေလှမ်းလေးတွဲ ၍ နေကြကတော့သည်။

...

(၆)

အိအိချေသည် သန္တာရောင် တွတ်တွတ် နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးကို
တင်းနေအောင် စေ့ရင်း သွယ်ကျလာသည့်မျက်ရည်စီးကြောင်းကလေးကို လက်ထဲက
လက်ကိုင်ပါဝဖြင့် အသာဖွဖွတို့လိုက် ၏ ။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဟာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

လေယာဉ်ပြုတင်းမှ အသာအောက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်တွင်
တိုက်တာအဆောက် အအုံ၊ သစ်ပင်၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တို့ကို အရွယ်အစား
သေးသေးငယ်ငယ်ကလေးတွေ မျှသာ မြင်ရ တော့သည်။

ထူးခြားသော ခရီးအတွေ့ အကြုံများ တွင် တစတစ စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့်
အိအိချေသည် ရန်ကုန်ကထွက်စလောက် စိတ်ထဲတွင် တင်းကြပ်မနေမိတော့ပေ။

တစ်နာရီခွဲခန့်အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့လျှင် လေယာဉ်သည် မကွေးလေဆိပ်သို့
ဆင်းသက်တော့၏ ။

ခရီးသည်အဆင်းအတက်နှင့် ကုန်တင်ကုန်ချချိန် ၁၈ မိနစ်ခန့်ကြာပြီးလျှင် ပခုက္က
မြို့ သို့ ခရီး ဆက်တော့သည်။

အိအိချေသည် သူ့လက်ကောက်ဝတ် ဖြူဖြူဝင်းဝင်းကလေးတွင်
ပတ်ဆင်ထားသော ငွေရောင် နာရီကလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်မှာ ကိုးနာရီ မိနစ်ငါးဆယ်ဆီသို့ ညွှန်ပြနေ၏ ။

လေယာဉ်မောင်း၏ ကြေညာချက်အရ ပခုက္ကူမြို့ သို့ မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်သာ
ပျံသန်းရမည် ဖြစ် ကြောင်း အိအိချေ သိရှိခဲ့ရပေ၏ ။

နာရီဝက်ဟူသော အချိန်က တောင်လှည့်မြောက်လှည့်နှင့်

အချိန်ကုန်လွယ်ခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီ မိနစ် ၂၀ တိတိတွင် ပခုက္ကူလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်သည် ချောမောစွာ ဆင်းသက်၏ ။

လူစွမ်းကောင်းလုပ်ခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက် ထည်းထည်းရှေ့ဆက်ရမည် ခရီးကိုတွေ့ကာ ကြောက်စိတ်လန့်စိတ်ကလေးများ သူ့တွင် ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ဝင်လာနေမိပေသည်။

ပစ္စည်းများ ရွေးယူပြီးနောက် မရဲသော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဘို့အနေအထားဖြင့် အိအိချောသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဘော်ဒီတင်ထားသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ ကူးပြောင်းစီးခဲ့ရပြန်လေသည်။

ရန်ကုန်မှ ပခုက္ကူ၊ ပခုက္ကူမှ ရေစကြို၊ ထိုမှ မအူသို့ ခရီးအတန်တန် ဖြတ်ခဲ့မိသည့်အဆုံးတွင် တစ်လမ်းလုံးရင်တဒိတ်ဒိတ် တုန်ခန်လိုက်ဖို့ခဲ့မိသော အိအိချောမှာ ဟင်းကနဲ သက်မချနိုင်တော့၏ ။

အကြောင်းမှ သိပ္ပံမှ ဦးဖြိုး ဝေက သံကြိုး စာအရ မအူတွင် ဆင်းကြိုနေသော ကြောင့် ပင်တည်း။

ဦးဖြိုး ဝေက သူ၏ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းကလေး၏ ကိုင်းကို ညာဘက်လက်ဖြင့် အသာကိုင်ရင်း ဖြူဖြူသန့်သန့်၊ အရွယ်ငယ်ငယ် မိန်းမလှကလေးကို စူးစမ်းသလိုကြည့်လိုက်သည်။

‘ဆရာမ ကလေးက ငယ်ငယ်ရှိသေးတာပဲ’

အိအိချောက ဖြူဖြူလှပသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင်ပြုံး လိုက်မိသည်။

‘ဦးက ချောကို အသက်ကြီးကြီးလို့ မျှော်လင့်ထားမိတယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်.. ကျုပ်က အနည်းဆုံး အသက် ၃၀ ကျော်လောက် ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းထားတာ၊ အင်း.. ဝမ်းသာတယ် ဝမ်းသာတယ် ဆရာမ လေး.. ဆရာမ လေးကို

စွန့်စားပြီးလာလိုတဲ့ ပညာရှင်မျိုး မရလို့ ကျပ်တိုရွာမှာ ပညာရေး
အဆင့်နိမ့်နေတာကြာပါပြီဗျာ။ အော်... ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... ဒီကလေးမ မလှရင်နဲ့
ဟောဒီမောင်ခင်တင့်တို့က ကျပ်တိုရွာက ကျောင်းမှာ သူတတ်သမျှမှတ်သမျှ ပညာကလေးနဲ့
ကလေးတွေ ကို စာသင်ပေးနေတာလေ’

သူ့အား အသားငေးကြည့်နေသော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုး
သမီးငယ်တစ်ဦးကို အိအိချော့က အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံး
ပြလိုက်သည်။

‘ဆရာမ ကလေးကို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးကလေးက နှုတ်တိုက်ထားသည့်အလား ပြုံး
ငဲ့တူပြောလိုက်ကြသည်။

‘ချော့ကလည်း မင်းတို့နဲ့အတူ ပညာရေး ဖွံ့ဖြိုးမှု မှာ ဝင်ကူညီခွင့်ရတဲ့အတွက်
ဝမ်းသာလှပါ တယ်ကွယ်’

ဦးဖြိုး ဝေ၏ မျက်နှာကြီးသည် ဝင်းပ၍ လပြည့်ဝန်းပမာ၊ ဝိုင်းဝန်းနေပေတော့၏
။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးကို ရွာ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှု အတွက် ရရှိလိုက်သဖြင့်
ကျေနပ်မိခြင်း ဝိတိအဟုန်သည် ဦးဖြိုး ဝေ၏ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးပေါ်တွင် လှမ်းတက်၍
နေတော့ပြီ။

‘ကဲ.. သားတို့သမီးတို့... ဆရာမ လေးပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်ဝိုင်းကူတင်ကြ’

အိအိချော့လည်း သူတို့နှင့် အတူ သေတ္တာ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို
လှည်းယာဉ်ကျော့ကျော့ကလေး ပေါ်သို့ ဝိုင်းဝန်း၍ တင်လိုက်သည်။

‘ဒီကနေ့ သံပုံကိုချောင်းက သွားလဲရတယ်ဆရာမ လေး... ဒီနေ့
ချောင်းရေကျနေလို့ ဆရာမ လေးကို လှည်းနဲ့လာကြိုရတာ ။ ကဲ...ကိုစိန်ဘန်းရေ

ခရီးစတော့ဗျာ’

လှည်းဆရာက သူ့လက်ထဲက ကြိမ်တံဖြင့် နှင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညိုမောင်းသော နွားတစ်ရှဉ်း၏ လှုပ်ရှားမှု ကစတင်၏ ။

သည်အခါ သူတို့တွင် တပ်ဆင်ထားသော ခြုံသံခလောက်သံတို့ သည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်၍ လာတော့သည်။

...

(၇)

ခြုံခလောက်၊ ပန်းပွား၊ ပန်းခက်တို့ဖြင့် လှပသော လှည်းယာဉ်ကျော့ကျော့ကို အိအိချောသည် စာအုပ်ထဲတွင် သာတွေ့မြင်ဖူးခဲ့ပါ၏ ။ ယခုလို စီးခွင့်ရသည့်အခါတွင် တော့ထူးသော အတွေ့အကြုံတွင် သူကြည့်နူး၍ နေမိသည်။

‘ကျုပ်တို့ဆီက လမ်းတော့ကြမ်းတယ် ဆရာမ လေးရေ.. အားတော့နာတယ်ဗျာ၊ သည်းညည်း ခံစီးပါလို့ပဲ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ’

ရည်မွန်သော ဦးဖြိုးဝေက ခရီးလမ်းကြမ်းတမ်းမှုကို အားတုံ့အားနာရှိလှဟန် ဖော်ပြ၍ နေပေ၏ ။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဦးရယ်.. မော်တော် ကားစီးရတာ ငြီးငွေ့လှတဲ့ ချောအဖို့ အခုလို လှည်းယာဉ် ကလေးစီးရတာ ဟာ အရသာထူးလှပါတယ်။ ဒါနဲ့ခရီးက အတော်ဝေးသလားဟင်’

‘ဝေးတော့ ဝေးတယ်ဆရာမ လေး.. ဒီကနေ သုံးနာရီလောက် မောင်းရတယ်’

‘အော်.. အော်..’

အိအိချောက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်မိသည်။

လှည်းလမ်းကြောင်း တစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ထနောင်းပင်၊ ရှားပင်၊ ထန်းပင်၊
တစောင်းလက် ပက်ပင်များ နှင့် စိုက်ပျိုးခြင်းမရှိသည့် လယ်ကွယ်များ ကသာ လွှမ်းမိုးနေ၏ ။

အိမ်ခြေ အဆောက်အုံ ကြိုး တို့ကျိတ်ကိုလည်း ခရီးတစ်လျှောက်
ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း တွေ့ ခဲ့ရသည်။

‘ဒီလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူနေအိမ်ခြေနည်းတယ်နော် ဦး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ လေး... မအူကနေ သံပုံကြားမှာ ရွာတစ်ရွာမှမရှိဘူး။ ဒီနား
ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ထန်းချက်သမား တချို့လောက်သာ ကြိုကြားရှိတာ။ ဒီနားက မြေတွေ လဲ
လုပ်မယ့်လူမရှိလို့ ဖုန်းဆိုးမြေတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလေ’

‘သံပုံတိုက်မှာ ကော’

‘အင်း... ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကတော့ လူနေအိမ်ခြေက ငါးရာလောက်ရှိမယ်။
မြေကဒီမှာ ထက် ကောင်းတော့.. စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်တဲ့လူလဲ များ တာပေါ့ ဆရာမ လေးရယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျောင်းသားကလေးတွေ လဲ များ မှာ ပေါ့နော်’

‘အိအိချော၏ အမေးကြောင့် ဦးဖျိုး ဝေသည်
သက်မတစ်ချက်ပင့်ရှိက်လိုက်မိပေ၏ ။

‘အင်း...ကလေးတွေ များ ပေမယ့် ကျောင်းသားတော့ နည်းတယ် ဆရာမ
လေးရေ။ နည်းဆို အရင် ကတော့ ရွာမှာ ကျောင်းရယ်လို့ ဖြစ် ဖြစ်မြှောက်မြှောက် မှ
မရှိတာပဲ.. ကျောင်းနေချင်ရင် မအူ အထိ လာကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ပဲ ရွာမှာ
တင့်တောင်းတင့်တယ် ကျောင်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ကြိုး စားတာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် လက်ရှိကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ..ဦး’

‘ကိုခင်တင့်အတန်းမှာ သုံးဆယ်၊ ကျွန်မအတန်းမှာ နှစ် ဆယ့်ငါးယောက်
ပဲရှိတယ် ဆရာမ ’

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သော မလှရင်က ဝင်ပြောလိုက်၏ ။

‘အို..လူဦးရေနဲ့စာရင် ကျောင်းတက်တဲ့ကလေး နည်းလိုက်တာနော်’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ လေး.. သိပ်ကိုနည်းနေတယ်။ အဲဒါ ဆရာမ လေးရောက်မှပဲ ကလေးတွေ ကျောင်းတက်ဖို့ စည်းရုံးပေးပါတော့’

‘စိတ်ချပါ ဦးရယ်... ချောလဲကြိုး စားပါမယ်’

စကားပြောလိုက် နားလိုက်နှင့် ပင် အချိန်သည် မသိမသာကုန်ဆုံးကာ လှည်းယာဉ်ကလေး သည် ဆူးချုံလွှမ်းသော မြေရိုင်းများ ကိုကျော်လွန်ကာ အသင့်စိုက်ပျိုးရန် ထွန်ရေး ငင်ထားသော မြေ ကွက်များ ဆီသို့နီးကပ်၍ လာနေတော့၏ ။

ကြံကြံတောက်နေပူဒဏ်ကြောင့် ဖြူနုသော အိအိချော၏ ပါးအိုမိုမိုကလေးနှစ် ဖက် ရဲလာသည် ကို ကြည့်ရင်း ဦးဖြိုး ဝေသည် ဂရုဏာမကင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

‘ဆရာမ လေးလဲ ခရီးပန်းလှရော့မယ်... သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။ ဟိုးရှေးက ထုံးဖြေးဖြေးနဲ့စေတီ က သံပုံရွာဦးပဲ၊ ရောက်တော့မှာ ပါ’

ရောက်တော့မည် ဆိုသော်လည်း နာရီဝက်ခန့်တော့ မောင်းခဲ့ရသေး၏ ။

လှည်းရွာဦးသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တည့်ညံ့ဒိုးပတ်သံတွေ ကို အိအိချော စတင်ကြားလိုက်ရ သည်။

လှည်းကလေး၏ ခလောက်သံ၊ ခြုံသံ၊ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်များ မှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးပါမကျန် ကသုတ်ကယက်ပြေးထွက်ကာ ကြည့်ကြတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လှည်းယာဉ်ကလေးသည် ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ ဒိုးပတ်သံများ နှင့် နီးကပ်လာ၏ ။

ရွာတန်းရှည်ကြီးကိုဖြတ်သန်းပြီးသော အခါ ထရံကာ၊ ဝါးကပ်မိုး အဆောက်အအုံရှည်ရှည်တစ်ခု ရှေ့တွင် ပိုင်းဖွဲ့၍ သီဆိုခုန်ကနေသော ကလေးတစ်သိုက်အနီးတွင် လှည်းယာဉ်ကလေးကို ရပ်လိုက် သည်။

ပြုံးရွှင်မြူး ထားသော မျက်နှာများ ဖြင့် ကခုန်ဆိုတီးနေမှု သည် သူ့အားကြို
ဆိုနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရလျှင် အိအိချောမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားရှာ၏
။

‘ကိုင်း ဆရာမ လေး ကျောင်းရောက်ပြီ။ ဒီကလေးတွေ က ဆရာမ
လေးတပည့်တွေ ပေါ့’

အိအိချောက ကလေးတသိုက်ကိုပြုံး ချိုသော အသွင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ကခုန်နေသော ကလေးများ နှင့် စုရုံးရောက်လာကြသော ကလေးလူကြီးများ
သည် မီးကိုရေနှင့် ငြိမ်းသည့်ပမာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီ။ အိအိချောထံသို့ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေ
ကတော့၏ ။

‘ဟေ့ ကလေးတို့ ဒါ မင်းတို့ဆရာမ ဒေါ်အိအိချောပဲ’

ရှိုးတိုရှန်းတန့် ဖြစ်နေမိသော အိအိချောသည် စုံရုံးနေသူများ ဘက်သို့ ကြည့်ရင်း
‘အို.. ငါ ဒီနေရာ မှာ ရှက်သလိုကြောက်သလိုလုပ်နေလို့ မ ဖြစ်ဘူး၊ ပွဲဦးထွက်ကောင်းမှ
ဖြစ်မယ်’

‘အေး.. ဆရာမ ကို ဒီလိုကြိုဆိုတာ ကျေးဇူးတင်တယ်..တပည့်တို့’

အိအိချောက မျက်နှာကိုတည်ကြည်ရင့်ကျက်သော အသွင်သို့ ဆောင်ကာ
ကလေးများ ဘက် သို့ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ..ဆရာမ လေး ခရီးပန်းလာတယ်။ မနက်ဖန်ကျတော့ မင်းတို့နဲ့တွေ
့လိမ့်မယ်။ ကဲ မောင်သန်းနဲ့ခွေးပုတို့.. ဆရာမ ပစ္စည်းတွေ အဘအိမ်ပေါ် သယ်ပို့ကြ’

ဦးဖြိုး ဝေက ကျောင်းနှင့် အလှမ်းမဝေးသော သူ့အိမ်ဆီသို့ ညွှန်ကာ
ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ.. ဆရာမ လေးကြွ’

ဦးဖြိုး ဝေရှေ့ဆောင်ရာနောက်သို့ အိအိချောလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

‘ဆရာမ လေးက လှလိုက်တာနော်’

‘အေးဟယ်’

‘အရပ်ကလေးကျနေတာပဲ’

‘အေးတော့.. တို့အိမ်က ပြက္ခဒိန်ထဲက မင်းသမီးလေးနဲ့လဲ သိပ်တူတာပဲ’

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောနေသော ကလေးသံများ ။

‘မင်းတို့ဆရာမ က စာသင်တော့ တော် မတော် မသိဘူး။ လှတာ ကတော့

အရမ်းပဲဟေ့’

ကာလသား တစ်ယောက် ဖောက်ပြောလိုက်၏ ။

‘ဟဲ့.. ရင်မောင် သတိထား.. နင် ကျောင်းတက်ချင်စိတ် ပေါက်လာဦးမယ်’

အနီးရှိ မိန်းမ တစ်ယောက် က ပြောလိုက်သဖြင့် ရင်မောင်ဆိုသူ၏ မျက်နှာသည်

ပြုံး ဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားတော့၏ ။

...

(၈)

ဦးဖြိုး ဝေ၏ နေအိမ်ကပြင်ဆီမှာ ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် ရပ်ကာ

သူ့အားစုစုစိုက်စိုက်ကြည့် နေသူကို သတိပြုမိလျှင် အိအိချော့မှာ

ခြေလှမ်းအနည်းငယ်နွေးသွား၏ ။

ထိုသူသည် ပင်နီချောတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ အဝါတွင် အနက်ဖောက် ပုဆိုးကွက်ကို

ခါးပတ်၍ သပ်ယပ် စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အသက်လေးဆယ်ကျော်

ငါးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိမည် သူတစ်ဦး ဖြစ်၏ ။

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်ခန္ဓာမပိန်မဝနှင့် စူးရှသော မျက်လုံးပိုင်ရှင်ထိုသူသည်

အိအိချော လှေကား နားသို့ ရောက်ခဲ့လျှင် တိတိရီရီပြတ်သား၍ ပုံကျနေသာ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ပွင့်ဟရုံလေး ပြုံး လိုက်၏ ။

‘အော်.. ဦးကောင်းဟန်လဲ ရောက်နေတာကိုး’

ဦးဖြိုး ဝေက ထိုသူကိုစတင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏ ။

‘ဟုတ်ပဗျာ.. တစ်ရွာလုံးက ဆရာမ လေးကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ ကျုပ်လဲ အကြို ရောက်နေရတာပဲ’

‘အော်.. ဟော..ဟော... ဆရာမ လေး၊ ဒါ ကျုပ်တို့ရွာက သူကြီးဟောင်း ဦးကောင်းဟန်ရယ် ပေါ့... ဆရာမ လေး သတိပြုမိပါလိမ့်မယ်..၊ ရွာလည်က ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်ကြီးက ဦးကောင်းဟန် ရဲ့ အိမ်ပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်..’

အိအိချောက ဦးခေါင်းကလေး ညင်ညင်သာသာ ညိတ်၍ ထိုသူကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

‘သမီးနဲ့တင့်မောင်... ဆရာမ လေး ပစ္စည်းတွေ ကို အလည်ခန်းထဲသာပို့လိုက်..’

‘ဟုတ်ကဲ့..အဘ’

အသက် သုံးဆယ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အိမ်ကပြင်မှဆင်းကာ ဆရာတင့်မောင်နှင့် အတူ အိအိချော၏ ပစ္စည်းများ ကို အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ သယ်မ ယူနေလေတော့၏ ။

‘ထိုင်ပါ ဆရာမ လေး’

ဦးဖြိုး ဝေက အသင့်ခင်းထားသော ဖျာချောတစ်ချပ်ပေါ်သို့ အကြမ်းပန်းကန်နှင့် ရောထည့်ထား သော လင်ဗန်းကို ချပေးလိုက် သည်။

အိအိချောနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဦးကောင်းဟန်ဆိုသူလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုင်မိတော့မှ အိအိချောသည့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင်

သူ့အားအငေးသားကြည့်နေသော ကလေးဘုရားကလေးတွေ ကို သတိပြုလာမိ၏။

ဦးဖြိုး ဝေက ပြုံး လိုက်သည်။

‘ဆရာမ လေး.. ကလေးအားကောင်းနေတာကို ကြည့်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဒါတွေ အားလုံး ကျုပ်က လေးနဲ့ မြေးချည့်ပဲလေ.. ဟိုဘက်စွန်းမှာ ထိုင်နေတာ ကျုပ်သားအထွေးဆုံး လူလှပေါ့’

ရစ်နှစ် ကိုးနှစ် အရွယ် ယောက်ျားကလေးတစ်ဦးဆီသို့ ဦးဖြိုး ဝေက မေးငေါ့၍ ပြလိုက်သည်။

‘ဦးဖြိုး ဝေ ကတော့ နာမည် နဲ့လိုက်အောင် လူဖြိုး ဝေတဲ့ အဖိုးကြီးပဲဗျို့.. ဆရာမ လေးတော့ မျက်စေ့နောက်၊ နားညည်းဖို့သာ ပြင်ပေတော့’

‘ဟုတ်တယ် ဦးကောင်းဟန်ရေ.. ကျုပ်လဲ ဒီအတွက် ဆရာမ လေးကို အားအနာသား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်.. ချောက ကလေးချစ်တတ်ပါတယ်။ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေရတာ လဲ ပျော်တတ်ပါတယ်’

‘အင်း..အင်း.. ဒီလိုမနေတတ်တဲ့ လူအတွက်ဆိုရင်တော့ ဒီမှာ နေရခက်မှာ ၊ ဒါနဲ့ ဆရာမ လေး ခရီးလမ်းပန်းအဆင်ပြေပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့..အခက်အခဲမရှိခဲ့ပါဘူး ဦးကောင်းဟန်’

‘ကောင်းပါလေ့ဗျာ.. ခင်ဗျားရောက်လာတာ၊ ကျုပ် ဝမ်းလဲသာတယ်။ ဂုဏ်လဲယူမိပါတယ်။ ဒီရွာမှာ ဆရာလိုအပ်နေတာကြာခဲ့ပြီ။ လာတဲ့လူကျပြန်တော့လဲ ခေါင်လို့ မနေချင်ကြဘူးလေ။ တစ်လောက လာသွားတဲ့ မန္တလေးက ဆရာထွန်းမြင့်ဆိုတဲ့လူ ကတော့ နှစ် ညပြည့်အောင်တောင် မအိပ်သွားဘူး။ ပြန်ပြေးတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့လဲ အတော် ကို အားငယ်သွားမိတယ်’

‘အော်... ကျွန်မထက်အရင် ဆရာ တစ်ယောက် လာခဲ့သေးတာကိုး’

အိအိချောက ကော့ပုံနေသော မျက်တောင်ကလေးများ ကို တဖျတ်ဖျတ်ခပ်ရင်း
ဦးဖြိုး ဝေကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးဖြိုး ဝေမှာ သိသိသာသာကြီးမျက်နှာပျက်နေတော့၏ ။

ဦးကောင်းဟန်ကပြုံး၍ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်၏ ။

‘သူတို့လဲ အပြစ်မဆိုသာဘူးလေ.. သဲပုံက မြို့ ကြီးပြကြီးတွေ နဲ့
အလှမ်းကွာလွန်းတော့ ကိုယ် နေခဲ့ဖူးတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သိပ်ကွာဟလွန်းသွားတယ်
မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ကတော့ ဆရာမ လေးလဲ သူတို့လို ပြန်မပြေးဖို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ’

ဦးကောင်းဟန်က သူ့စကားကို ပြုံး ပြုံး ကြီး အဆုံးသတ်လိုက်၏ ။

‘စိတ်ချပါ ဦးကောင်းဟန်..ကျွန်မက ဒီလိုနေရာမျိုးတွေ ကိုမှရွေးပြီး
လာချင်နေတဲ့လူတစ်ယောက် ပါ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် အကောင်အထည်မဖော်သရွေ့ ဒီကနေ
တစ်လက်မမှ ရွေ့မ သွားပါ ဘူး’

‘ကောင်းပါလေ့ဗျာ.. ဝမ်းသာလှပါတယ်ဟယ်.. ဝမ်းသာလှပါတယ်’

ဦးကောင်းဟန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း သူ့အတွက်
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ယူလိုက်သည်။

အနည်းငယ် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်လာသော ဦးဖြိုး ဝေက ထန်းလျက်ခဲနှင့်
မြေပဲကြော်ပန်းကန် ကို အိအိချောရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက် သည်။

‘ဆရာမ လေး သုံးဆောင်ပါဦး’

‘ဦးဖြိုး ဝေ’

‘ဗျာ..’

‘ဆရာမ လေးနဲ့ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဒီည ထမင်းစားဖိတ်ပါတယ်။ အိမ်ကို

ကြွပါခင်ဗျာ’

‘အို..ဒုက္ခရှာလိုရှင်’

‘ဘယ် ဒုက္ခရှာရမှာ လဲဗျာ.. ဒီလောက် ခရီးအလှမ်းကွာတဲ့နေရာကနေပြီး ကျုပ်တို့ရွာမှာ တကူး တကလာပြီး ပညာရေး အထောက်အကူပြုလာတဲ့ ဆရာမ လေးကို ကျုပ်တို့က ဒီထက်မက ပြုစုသင့် ပါတယ်။ မဟုတ်ပေဘူးလား...ဦးဖြိုး ဝေ’

‘မှန်လိုက်လေဗျား’

‘ကဲ..ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ ညနေလဲ အိမ်ကို ဆက်ဆက်ကြွခဲ့ပါ’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

...

(၉)

‘မင်းကို ငါမသွားနဲ့ဆို.. ဘာလိုသွားလဲ’

‘သွားချင်လို့ သွားတာပေါ့’

‘ကဲကွာ.. လူပါးဝအုံး’

‘ခွေးမသား’

‘ဟဲ့ .. ဟဲ့.. ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ငဦး.. စန်းမြင့်...၊ အရီ လာစမ်း.. ဒီမှာ နင့်သားတွေ သတ်ကုန် ဖြီ’

ဦးဖြိုး ဝေက လုံးလားထွေးလားသတ်ပုတ်နေကြသည့် ကလေးနှစ် ယောက် ဆီသို့ အပြေး ကလေးသွားကာ ဝိုင်းဆွဲနေ၏ ။

‘ဟဲ့.. ဟဲ့.. ငဦး.. စန်းမြင့်.. တော် ကြစမ်း၊ နင်တို့ တယ်အရှက်ခွဲတဲ့ ကလေးတွေ ပဲ၊ သေနာလေး တော် နော်.. ငါ လုပ်မိလိမ့်မယ်’

ဦးဖြိုးဝေ၏ သမီးသည် ရေစိုလက်ကြီးဖြင့် သူ့သားနှစ်ယောက်ကို
အတင်းဆွဲဖျင်နေတော့၏။

‘သူက ဆရာမ အခန်းသွားချောင်းလို့’

‘ချောင်းတာ ဘာပြစ်လဲ’

‘ဟဲ့...တော် ဆို’

အိအိချောမှာ မနေသာတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ အသာထလိုက်သည်။

‘ကလေးတို့..တော် တော်၊ ညီအစ်ကိုချင်း ဒီလိုရန်မ ဖြစ်ရဘူး။’

ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရမယ်။ လာ..လာ... ဆရာမ အခန်းကိုလိုက်ခဲ့၊ မင်းတို့အတွက်
လက်ဆောင်တွေ ပါတယ်’

ကလေးနှစ်ယောက် သည် အသတ်အပတ်ရပ်ပြီး အိအိချော၏ မျက်နှာကို
အငေးသားကြည့်နေ ကြတော့၏။

‘လာ..’

သူတို့ကလေးတွေ ၏ လက်ကို တစ်ဖက်စီတွဲ လိုက်ပြီး အိအိချောက သူ့အတွက်
သတ်မှတ်ထားသော အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့ပေ၏။

သည်ကလေးနှစ်ယောက် နောက်က ကျန်ကလေးများ လည်းမယောင်မလည်
ပါခဲ့ကြ၏။

အိအိချောက မိခင်ကြီးအသေအချာ ချည်နှောင်ပေးလိုက်သော
ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်ခု၏ အဖုံးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှသကြားလုံးဆုပ်နှင့် မုန့်အချို့ကိုထုတ်ပြီး
ကလေးအားလုံးကို အညီအမျှလိုက်လံ ဝေငှပေးလိုက်သည်။

‘တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လုမစားရဘူး နော်.. လိမ္မာတဲ့ကလေးကို ဆရာမ
က ကစားစရာ အရုပ်တွေ လဲ ဝယ်ပေးဦးမှာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကလေးများ သည် ဆီစိမ်စက္ကူလှလှကလေးများ ဖြင့် ထုတ်ထားသော သကြားလုံးများ ကို အထူး အဆန်းပမာ ကြည့်ရင်း အိအိချော၏ အိပ်ခန်းမှထွက်ကာ အိမ်တစ်ဆောင်စီတွင် ထိုင်နေကျတော့ သည်။

အိအိချောက သူတို့ကလေးတွေ ကို ပြည့်ဝစွာ တချက်ပြုံး ကြည့်ပြီး အခန်းထဲတွင် စုပြုံနေသော သူ့ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို နေရာချလိုက်သည်။

‘ဆရာမ လေးလိုတာရှိရင် အရီကိုခေါ်ခိုင်းနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး’

အိအိချောက ရှစ်ပေ၊ ကိုးပေ ပတ်လည်ခန့်သာရှိမည့် သူ့အခန်းလေးထဲတွင် ပစ္စည်းများ ကို သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖြစ်အောင် နေရာချနေစဉ် နှာခေါင်းထဲသို့ အောက်သိုးသိုးအနံ့အသက်တစ်ခု ဝင် လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏ ။

နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်၍ အနံ့ကို ရှုရှုကြည့်နေစဉ် ‘ဦးမား’ဟူသော နွားတစ်ကောင် အသံပြုလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

‘ဟင်း... အိမ်ဘေးမှာ နွားတင်းကုတ်ရှိတာကိုး’

နွားချေးနံ့ကို နှာခေါင်းမယဉ်သော အိအိချောအဖို့ ဒီအနံ့အသက်ကို ရှုရှုကြိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ဦးခေါင်းထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာ၏ ။

သန့်ရှင်းသပ်ယပ်၍ အပြင်အဆင်ကျနသော မိမိနေအိမ်က အိပ်ခန်းနှင့် ယခုနေရာ၊ ပတ်ဝန်း ကျင်ကွာဟလွန်းမှု ကို အိအိချောမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်မိသော လည်း သူ့စိတ်ကို ကြိုး စား၍ ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

‘အို... ဒါတွေ ကို ငါ ဇီဇာကြောင်နေရင် အလုပ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏတော့ ဒီလိုပဲနေရာမှာ ပဲ။ နောက်မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောင်းသင့်ရွှေ့သင့်ရင်လဲ ပြောင်းရတာ ပေါ့’

‘ဆရာမ လေး ရေမိုးချိုးချင်ချိုး... ကျုပ်ရေထည့်ထားတယ်’

အခန်းပြင်ကရပ်၍ ဦးဖြိုး ဝေ၏ သမီးက ပြောလာ၏ ။

‘ဟုတ်ကဲ့.. ခဏနေ ချိုးမယ် မမရီ’

အိအိချောက သူ့အိပ်ရာလိပ်ကိုဖြန့်၍ အသာခါးဆန့်လိုက်၏ ။ သည်တော့မှ

သုံးနာရီလုံးလုံး လှည်းဆောင်သည့်ဒဏ်နှင့် ကားကြမ်းစီးခဲ့ရသည့်ဒဏ်ကို သတိပြုမိလာ၏ ။

ကိုယ်လက်တွေ နာကာ ခါးထဲက အောင့်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

‘အင်း..ညကျရင် ပိုဆိုးတော့မှာပဲ၊ ရေမိုးချိုးပြီးရင် အကိုက်အခဲဖြေဆေးလေး
သောက်လိုက်ဦး မှ’

သက်တောင့်သက်သာ လှုံ့နေမည် ကြံကာရှိသေး ကလေးများ ၏ အသံ
နားထဲသို့ ဝင်လာပြန် ၏ ။

‘အမေရေ.. ငဦး ခြေထောက်မှာ သွေးတွေ ထွက်နေတယ်’

‘ဟဲ့.. ဘာ ဖြစ်ကြပြန်ပလဲ.. ငါ့နှယ်နော် သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ
အေးအေး အေးအေး မလုပ်ရဘူး’

တဗျစ်တောက်တောက်လုပ်နေရင်း မရီ တစ်ယောက် ကြမ်းခင်းကို
တဗျင်းဗျင်းမြည် အောင် နင်းလျှောက်သွား၏ ။

‘ဒါက ဘာ ဖြစ်တာလဲ’

‘နီးရှတာ’

‘အို.. ဘုရား..ဘုရား..’

ထိခိုက်ရှနာကို ဖုတ်သိပ်ချင်နေသော မရီ၏ အသံကြောင့် အိအိချောမှာ
ဆတ်ကနဲ ထထိုင်လိုက်မိတော့သည်။

တိုးတက်နေသော မြို့ ပြများ တွင် မေးခိုင် ရောဂါ ကို

အစွမ်းကုန်ကာကွယ်နေချိန်၌ ပစ္စလက်ခတ် သဘောထားနေသော သည်လူများ အတွက် အိအိချောမှာ ရင်လေးသွားမိ၏ ။

သည်ရွာတွင် ပညာရေး သာမဟုတ်၊ လူမှု ရေး၊ ကျန်းမာရေး များ ကိုပါ ပြုပြင်စရာတွေ ရှိကြောင်း အိအိချော သဘောပိုက်လိုက်မိသည်။

‘အို...ကလေး ဒီလို သွေးထွက်နေတဲ့ဒဏ်ရာကို သံတွေ ဖုန်တွေ မဝင်စေရဘူး.. အနာရင်းပြီး မေးခိုင် ရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်။ လာ... လာ... ဆရာမ ဆေးထည့်ပေးမယ်’

အိအိချောက ကလေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကပြင်ပေါ်သို့ ခေါ်ယူခဲ့သည်။

‘မမရီ..ရေတစ်ခွက်ပေးပါ’

အိအိချောက တစ်လက်မအရှည်ခန့်ရှိသွားသော ကလေး၏ ခြေသလုံးမှဒဏ်ရာကို စစ်ဆေး ကြည့်ပြီး ရေစင်အောင်ဆေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖခင်ကြီးက မပါမနေရ ထည့်ပေးလိုက် သော ဆေး သေတ္တာကလေးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ အရက်ပုံနှင့် ဝှမ်းစအနည်းငယ်ကိုယူပြီး အနာကို သန့်စင်အောင် သုတ်ပေးလိုက် သည်။

‘အောင်မလေးဗျ... စပ်တယ်၊ စပ်တယ်ဗျ... ဟီး...ဟီး...’

‘ခဏလေး စပ်တာပါ ခလေးရယ်..အောင့်ခံ၊ အောင့်ခံနော်’

‘အမေရေ..ကျုပ်သေတော့မယ်ဗျ’

ကောင်ကလေးက တွန့်တွန့်လူးရင်း အာဖြေအော်နေတော့သည်။

‘သေ..သေ.. ဒါလောက် ကမြင်းထတာ၊ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်’

မရီက အနီးတွင် ရပ်ကာ ကြင်နာမှု မပြဘဲ ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

အိအိချောက တင်ချာအနည်းငယ်ကို အတင်းဖမ်း၍ ဆွတ်ပေးပြီး ဝှမ်းစအုပ်ကာ ပတ်တီးစည်း ပေးနေ၏ ။

‘အနာကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားရမယ်နော်၊ ဒီပတ်တီးကိုလဲ မဖြုတ်နဲ့...

ကြားလား’

‘အင်း..’

ကောင်ကလေးက အငိုရပ်၍ ခေါင်းဆတ်ကနဲ ညှိတ်ပြပြီး
ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် အိမ်နောက် ဖေးဘက်သို့ လျှောက်နင်းသွား၏ ။

အိအိချောက ဆေးသေတ္တာကလေးကို ပြန်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်၏ ။

‘ဆရာမ လေးရေ.. အဲဒါသာကြည့်တော့။ ဒင်းတို့တွေ ဟာ ပြဿ
နာကောင်ချည်းပဲ။ ကျုပ်တော့ စိတ်ကုန်ခမ်းတယ်။ တခါတခါတော့လဲ
သေကုန်ရင်အေးမယ်လို့ အထင်သား’

‘အို မဟုတ်တာပဲ မမရယ်၊ ကလေးများ တော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ မိဘအုပ်ထိန်းမှု
လိုတယ်။ အုပ်ထိန်းမှု ကောင်းမှ ကလေးတွေ လိမ္မာမှာ ’

‘အင်း.. ကျုပ်တို့မှာ တော့ သူတို့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့
ဝမ်းဗိုက်အရေး ဖြည့်ဖို့ကာသာ အဓိက ဆရာမ ရေ..’

အိအိချောက သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းကလေးချလိုက်ရှာ၏ ။

‘အင်း.. တစ်သက်လုံးခံယူလာတဲ့ အယူအဆ အကျင့်စလေ့တွေ ကို
ငါတစ်ရက်ထဲနဲ့ ပြုပြင်ပေး လို့တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကိုနည်းနည်း လျှော့အုံးမှပါပဲလေ’

ရှေ့စကားမဆက်တော့ဘဲ အိအိချောက ဆေးသေတ္တာကလေးကိုကိုင်ကာ
သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏ ။

...

(၁၀)

ရာဇဝင်အိုးတစ်လုံးနှင့် သစ်သားစည်ပြတ် တစ်ခုဘေးတွင်
ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ချထားသည့်နေရာ သည် ဦးဖြိုး ဝေတို့၏ ရေချိုးရာနေရာ ဖြစ်၏ ။

ထဘီရင်လျားနှင့် လုံခြုံသော အခန်းတွင် သာ တစ်သက်ဆုံးချိုးခဲ့ဖူးသော
အိအိချောအဖို့ ထင်း လင်းသော လေဟာပြင်သည်နေရာတွင် ရေချိုးဖို့ဝေးစွ၊
ခြေလှမ်းရန်ပင်မဝံ့ဘဲ တုန့်ဆိုင်းနေမိ၏ ။

‘ဆရာမ လေး.. လာလေ ချိုးလေတော်’

မရီက စကောတစ်ချပ်နှင့် ဆန်ပြာရင်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘မမရီရယ် ဒီအနီးအနားမှာ ကျူထရံလေးများ ဝယ်လို့ရမလားဟင်’

မရီက အံ့သြသော အသွင်ဖြင့် တဘက်ကလေးခြုံကာ
ခပ်ယိုယိုကလေးရပ်နေသော အိအိချော ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲတော့’

‘ဟို .. အကာအရံမရှိဘဲ ချိုးလေ့ချိုးထမရှိလို့ ဒီနားမှာ ထရံကာလိုက်ရင်
ကောင်းမလားလို့ပါ’

‘အော်.. ဒါကို ကျုပ်သတိမထားလိုက်မိဘူး၊ စိတ်မရှိနဲ့နော် အဘလာရင် ကျုပ်
ချက်ချင်း အလုပ် ခိုင်းလိုက်မယ်။ ခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ချိုးလိုက်ပါ။ လူလဲ ရှင်းပါတယ်။ ကျ
ပ်ကိုရှက်ရင်လဲ အပြင်ခဏ ထွက်ပေးလိုက် မယ်’

မရီက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသဖြင့် အိအိချောမှာ တားချိန်ပင်မရလိုက်။

သူကလေးက အချိန်ဖြုန်းမနေဘဲ ရေချိုးစင်ဆီသို့ သွားကာ ကပ္ပာကယာချ
းလိုက်သည်။

စိတ်ရှိလက်ရှိမဟုတ်ဘဲ စိတ်ရှင်းရုံမျှသာချိုးပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် မသက်မသာ ဖြစ်နေ၏ ။

အိမ်သာကို မြင်ခဲ့ရသည့်အချိန်တွင် တော့ ပို၍ အနေရခက်မိလေသည်။

ထိုင်လိုက်မည် ဆိုလျှင် ဦးခေါင်းတစ်လုံးကို အပြင်က

ကောင်းကောင်းကြိုးမြင်သာနေပေ၏ ။

‘အင်း...ခက်တော့တာပဲ။ အစစအရာရာ လိုက်ပြောရရင် ဇီဇာကြောင်တယ် ဖြစ်တော့မှာ ပဲ’

အိအိခေချာခမျာ ပင့်သက်ရှိက်မိပြန်လေသည်။

‘ဆရာမ လေး... သနပ်ခါးလိမ်းတော့၊ ကျုပ် သွေးထားတယ်’

‘အို.. ဒုက္ခရှာလို့ မမရီရယ်၊ ကျွန်မဖာသာသွေးမှာ ပေါ့။ မမရီ လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်ပါ။ ကျွန်မ အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့’

အိအိခေချာက သူ့သနပ်ခါးခွက်၊ တို့ပတ်၊ ပေါင်ဒါ၊ ဘီး စသည်တို့ကိုထုတ်ယူကာ ဦးကောင်းဟန် အိမ်တွင် ထမင်းစားသွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်လိုက်တော့သည်။

အိအိခေချာသည် မျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါမိတ်ကပ်မဖို့ဘဲ သနပ်ခါးရေကျံတွင် သနပ်ခါးမှု နံ့ကလေး တို့ကာ ယဉ်ယဉ်ကလေးမှု နံ့လိုက်၏ ။

ဆံကေသာကြော့ကြော့ကို လျော့လျော့ကလေး နောက်ဆံတွဲ ထုံးကာ ဆံထိုးလှလှကလေး တစ်ခုကိုသာ ထိုးဖိုက်လိုက်၏ ။

နံ့သာရောင် အင်္ကျီလက်စကနှင့် အသွေးကျသည့်အညိုရောင် ချိတ်ထဘီက အိအိခေချာ၏ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှတော့၏ ။

အိအိခေချာ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးချိန်လောက်တွင် ဦးဖြိုး ဝေအပြင်ထွက်ရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ၏ ။

‘အဘရေ’

‘ဟဲ့.. ဘာလဲ အရီ’

‘အချိန်ရရင် ထရံဝယ်လိုက်ပါဦး’

‘အဘကလဲတော် .. ဆရာမ လေးအတွက် ရေချိုးခန်းလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား၊

သူ့ခမျာ လဟာ ပြင်ထဲမချိုးတတ် မပြုတတ် ဖြစ်နေတယ်’

‘အေး ဟုတ်သား’

ဦးဖြိုး ဝေက ဦးခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော ပုဝါကိုဖြုတ်ကာ သျှောင်ကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဦး..ဦး..ခု ချက်ချင်း ဝယ်ဘို့မလိုပါဘူး။ မနက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကြတာပေါ့’

အိအိချောက သူ့အတွက် ဝန်ပိုနေမည် စိုးသော ကြောင့် ကပြာကသီ အခန်းထဲက ထွက်ကာ တားလိုက်သည်။

ဆူဆူညံညံအသံပြု၍ ဆော့စကားနေကြသော ကလေးများ သည် ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်းနှင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး လှနေသောအိအိချောကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အဆော့အပြေးရပ်ကာ အငေးသားကြည့် နေကြတော့၏ ။

တစ်ကိုယ်လုံး ဂျိုးအကွက်ကွက်၊ ဖုန်မှု နဲ့အလိမ်းလိမ်းနှင့် နှပ်တွဲ လွဲကျနေသော မရီ၏ နှစ် ခါ လည်ကျော် သမီးကလေးနီမက အိအိချော၏ ထဘီနားကို သူ့လက်ပေပေရေရေကလေးဖြင့် ဆတ်ကနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့.. ဟဲ့.. အရီ နင့်သမီးကိုခေါ်သွားစမ်း၊ ဆရာမ လေးအဝတ်အစားတွေ ပေကုန်တော့မယ်။ တယ်ခက်တာပဲ’

‘လာစမ်း... အားကြီးရိုးရိုးဇတ်ဇတ်နိုင်တဲ့ဟာမ’

မရှိသည့် ကလေးကို ဆောင့်ကနဲ လက်မောင်းတစ်ဖက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ နောက်ဖေး သို့ ခေါ်သွားတော့၏။

‘အို..ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မမရယ်။ ကလေး လက်ကျိုးတော့မှာပဲ’

အိအိချောက အစိုးရိမ်ပိုမိသော်လည်း မိခင် ဖြစ်သူ ကတော့ မမူ သလို ခပ်အေးအေးရိုနေပေ၏။

‘အားနာတယ် ဆရာမ လေးရေ.. ကျုပ်အိမ်က လူများ တော့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် အထိန်းရ ခက်တယ်။ ဒါတောင် မနေ့တစ်နေ့က ဆရာမ လေးလာမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်သားကြီးရဲ့ ကလေးတွေ ကို ပြန်ပို့လိုက်လို့သာပေါ့.. နို့မဟုတ်ရင် အခက်ဘဲ’

အိအိချောက ဦးဖြိုး ဝေ၏ စကားကို ခပ်ပြုံး ပြုံး နားထောင်ရင်း ပြန်လည်ဆော့ကစားနေသော ကလေးများ ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကလေးများ ကြားတွင် နေ့လည်က နှီးရှသော ကလေးလဲပါဝင်၍ နေသည်။

သည်ကလေး၏ ခြေသလုံးတွင် ပွေးပွေးဖြူသော သူစည်းပေးလိုက် သည့် ပတ်တီးသည် ယခု ဖုန်မှု နဲ့အလိမ်းလိမ်းကပ်၍ မဲညစ်နေသည်ကို အိအိချောမှာ စိတ်လက်မချမ်းမသာတွေ့ လိုက်ရပေ သည်။

‘ကဲ..ဆရာမ လေး ကျုပ်တို့သွားကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အိအိချောသည် ဦးဖြိုး ဝေ၏ နောက်က အသာကပ်လိုက်ခဲ့၏။

‘ဆရာမ လေးကို ကျုပ်တောင်းပန်ရဦးမယ်’

‘ဟင်... ဘာများ ပါလိမ့်...ဦး’

အိအိချောက ဦးဖြိုး ဝေကို ခေါင်းကလေးစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘အော်.. ဆရာမ လေးအပြင်ဆရာတွေ ဒီကိုရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်း၊ ကျ

ပ်ထိန်ချိန်ထားမိခဲ့တဲ့ အတွက်ပါ။ ကျုပ်က စိုးရိမ်တယ်လေ... သူတို့တတွေ ဒီရေမြေ
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မနှစ်သက် လို့ ပြန်ပြေး သလို.. ဆရာမ လေးကို မပြေးစေချင်ဘူး။ ဒါ ကျ
ပ်ဆန္ဒအမှန်ပါ’

‘အော်.. ဦးရယ်.. ချောက သူတို့နဲ့မတူပါဘူးရှင်...၊ ဦး ဖြစ်စေချင်သလို
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ချော ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ’

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမ လေးရယ်’

ဦးဖြိုး ဝေ၏ မျက်နှာသည် ပကတိရိုးသားပွင့်လင်းမှု ဖြင့် ဝင်းပကြည်လင်၍
နေတော့၏ ။

...

(၁၁)

လမ်းသွားရင်း ဦးဖြိုး ဝေက အသင့်တွေ သော ရွာသူရွာသားလေးငါးဦးနှင့်
မိတ်ဆက်ပေး၏ ။

မကြာမီ ဦးကောင်းဟန်၏ ရေနံဝနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်မဲမဲကြီးရှေ့သို့
အိအိချောတို့ ရောက် ခဲ့တော့သည်။

‘အော်... လာကြပြီကိုး၊ ကြွပါ.. ကြွပါ..ဆရာမ လေး’

အသင့်စောင့်နေဟန်တူသော ဦးကောင်းဟန်က အိအိချောကို တွေ့ လိုက်ရလျှင်
ထိုင်ရာမှ ထကာ ခရီးဦးကြို၏ ။

ဦးကောင်းဟန်၏ နေအိမ်မှာ ရွာထဲတွင် အသပ်ယပ်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု
အိအိချော ယုံကြည်မိ သည်။

ပြောင်လက်အောင် ကြမ်းသုတ်ထားသည်။ နေ့ခန်းထဲတွင် အသစ်မဟုတ်သော

လည်း ခိုင်ခန့် သပ်ရပ်သည့် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တစ်စုံက ကျနစွာ နေရာယူထားနေ၏။

‘အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မတော့ မရှိတော့ဘူး ဆရာမ လေးရေ...။ ဆုံးသွားရှာတာ လေးနှစ် လောက် ရှိပြီ၊ ထိုင်ပါ.. ထိုင်ပါ.. ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလိုပဲ သဘောထားပါ’

အိအိချောက အိမ်ရှင်မ၏ အထိန်းအကွပ်မရှိသော်လည်း သပ်ရပ်လှသော ဦးကောင်းဟန်၏ နေအိမ်အနေအထားကို ကြိတ်၍ ချီးကျူး လိုက်မိပေသည်။

‘ဦးကောင်းဟန်မှာ သားသမီးတော့ရှိမှာ ပေါ့နော်’

‘အဲ..အဲဒီ ဘက်မှာ ကျုပ်တို့ကံနည်းကြတယ် ဆရာမ လေး၊ ကျုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သားသမီး ဆိုလို့ တစ်ယောက် ထဲပဲရှိတယ်ဆရာမ လေး၊ ခု သားက မြို့ ပေါ်ရောက်နေတယ်’

‘အော်..အော်’

‘ဆရာမ လေးရော မွေးချင်းများ သလား’

‘ကျွန်မ တစ်ယောက် ထဲဘဲ ဦးကောင်းဟန်’

‘အော်..ဟုတ်လား.. မိဘများ တော့ စုံစုံလင်လင် ရှိတယ်ပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင် မိဘနှစ် ပါးစလုံးရှိကြပါတယ်’

‘အင်း.. ခုလို မိအိုဖအိုတွေ နဲ့ခွဲပြီး ကျုပ်တို့ရွာကိုအကျိုးပြုဖို့ ရောက်လာတာ ဝမ်းသာလှပါတယ် ဆရာမ လေးရယ်... ဆရာမ လေးအလိုရှိတာလဲဟေ့ပါ.. ကျုပ်တို့မှာ လိုလိုသေးမရှိ ပြုစုဖို့တာဝန်ရှိပါ တယ်။ မဟုတ်လားဗျာ ဦးဖြိုး ဝေ’

‘မှန်ပါတယ်ခင်ဗျ’

ဦးဖြိုး ဝေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်၏ ။

‘ကဲ.. စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ ညိုမောင်းရေ’

‘ခင်ဗျား’

အတွင်း :ဘက်မှ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ထူးသံကို အိအိချောကြားလိုက်ရသည်။

‘ထမင်းပွဲပြင်တော့ကွာ’

‘အားလုံးအသင့်ရှိနေပါပြီ ဆရာကြီး’

‘ကဲ...ကြွ ဆရာမ လေး၊ ဦးဖြိုး ဝေ’

ဦးကောင်းဟန်က အခန်းဆီလေးထောင့်ကွက်ကလေးကာဆီးထားသည့်

အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသဖြင့် အိအိချောနှင့် ဦးဖြိုး ဝေလည်း
နောက်ကလိုက်ပါခဲ့သည်။

မဟော်ဂနီရောင် ကျွန်းစားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ရှစ်လုံးသည် ထိုအခန်းလည်တွင်
သပ်ယပ်စွာ နေရာယူထားနေ၏ ။

ထမင်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော

ထမင်းဟင်းလျာပန်းကန်များ ကလည်း စားသောက်ချင်ဖွယ်ရာတည်ခင်းထားလျက်ရှိ၏ ။

စားပွဲထောင့် တစ်နေရာတွင် အသားညိုညိုအရပ်မြင့်မြင့်နှင့်

အသက်အစိတ်ပတ်ဝန်းကျင်သာ ရှိမည့် လူ တစ်ယောက် က ရပ်ကာ နွဲ့နွဲ့လှလှကလေး
လျှောက်ဝင်လာသော အိအိချောကို ခပ်ပြုံး ပြုံး လှမ်းကြည့်နေ၏ ။

‘ဒါလဲ ကျုပ်ရဲ့ ဝမ်းမနာသား တစ်ယောက် ဘဲ ဆရာမ လေး... ညို

မောင်းဆိုတာပေါ့’

ဦးကောင်းဟန်က မိတ်ဆက်ပေးလာသဖြင့် အိအိချောက ယဉ်စစအပြုံး

ကလေးဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ကာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

‘ထိုင် ဆရာမ လေး၊ ဦးဖြိုး ဝေက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို သဘောထားပြီး

သုံးဆောင်ကြပါနော်’

စားပွဲတွင် အားလုံးထိုင်မိကြလျှင် မီးဖိုဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသော အခန်းထဲမှ အမျှ

းသမီးကြီး တစ်ဦးထွက်လာပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းများ ထည့်ပေးတော့၏ ။

‘ဒေါ်ထယ်... ဟင်းပန်းကန်တွေ ဆရာမ လေးနားတိုးပေးပါအုန်း’

‘နေပါစေ..ကျွန်မ လက်လှမ်းမီပါတယ်’

ထမင်းဟင်းလျာများ က အစပ်အဟပ်တည့်လှ၏ ။

အိအိချောက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေးစားနေ၏ ။

နေထိုင်လှုပ်ရှားပုံနှင့် စားသောက်ပုံသည် အိအိချော၏ သိမ်မွေ့သော စရိုက်ကို ဖော်ပြနေ သဖြင့် ဦးကောင်းဟန်မှာ မိန်းမပီသသော သည်မိန်းကလေးကို စိတ်ထဲကကြိတ်၍ ချီးမွမ်းမိလိုက်တော့ သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် အကြမ်းအိုးနှင့် အချိုပွဲများ က ချလာ၏ ။

သည်ဝိုင်းတွင် ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်းများ ကို စကားကောင်းနေမိကြ သဖြင့် ညခုနစ်နာရီထိုးကာမှ အိမ်ပြန်ဖို့ သတိရကြတော့သည်။

...

(၁၂)

ညအမှောင့်က ရင့်နေ၏ ။

ရွာလမ်းမတစ်ခုလုံးတွင် လူမပြောနှင့် ခွေးသော်မှ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှမရှိ။

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို အိအိချောက လေ့လာလိုက်မိသည်။

တချို့အိမ်များ တွင် ဆီမီးခွက်ရောင် လက်လက်ကလေးများ ကို တွေ့မြင်ရသော လည်း ဆူဆူ ညညအသံများ ကတော့ ဆိတ်သုဉ်း၍ နေသည်။

ဦးဖြိုး ဝေ၏ နေအိမ်တွင် လည်း သည်အတိုင်းပင်။

နေ့လည်က ဝုန်းဝုန်းကျဲ၍ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ဆော့ကစားခဲ့သော ကလေးတစ်ပြုံသည် ဝါး ကြမ်းခင်းကပြင်ပေါ်တွင် ပိုးလို့ပက်လက်လန် အိပ်မောကျနေ

ကတော့သည်။

ကလေးများ ၏ မိခင်မရှိ ကတော့ မီးခွက်တစ်ခုရှေ့တွင် အငယ်ဆုံးကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ စပ်စောင်တစ်ထည်ကို အားစိုက်၍ ချုပ်နေ၏ ။

‘ဟဲ့...အရီ.. ဘာတွေ ချုပ်နေတာလဲ.. နင်တော့ မျက်စေ့ပျက်တော့မှာ ပဲ’

ဦးဖြိုး ဝေက အိမ်ကပြင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်တက်ခြင်း သမီး ဖြစ်သူကို ဆူလိုက်၏ ။

‘တတ်နိုင်ဘူးတော် .. ဒီလိုမှမချုပ်ထဲ ဒီစပ်စောင်ကပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီကလေးတွေ နဲ့ ဂျင်ဂျီလည်နေရတာ ဘယ်မှာ များ အချိန်ရှိလို့လဲ’

‘အေး.. နင်တို့ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ.. ဘယ်တော့မှ ငါ့စကား နားမထောင်ဘူး။ ဒါနဲ့.. လေးခင်ပြန်လာသလား’

‘လာတယ်တော့..ခုတင်အိပ်ရာထဲ ဝင်သွားတာ။ ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့’

အိအိချောက ကြမ်းပြင်ကို အသာဖွနင်း၍ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏ ။

‘အဘ... တော် တို့ကို ဦးကောင်းဟန်က ဘာဟင်းတွေ နဲ့ ကျွေးလိုက်သလဲ’

‘ဟင်း ကတော့ စုံလှသကွာ..အဘကလဲ အမယ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး’

‘ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်တာပေါ့တော် .. သူတို့က ပဂေးကြီးတွေ ကို’

သမီးနှင့် အဖေ အပြန်အလှန်စကားကို အိအိချောသည် သူ့အခန်းကလေးထဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရပေ၏ ။

အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီးသည်နှင့် အိအိချောသည် ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သူ့အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

မူ နိဝါးဝါး မီးအလင်းရောင် က အိအိချော၏ မျက်စေ့ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေစေ၏ ။

မီးအိမ်ကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းတစ်နေရာတွင် ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး အိအိချောက
ခြင်ထောင် ထောင်လိုက်သည်။

‘ဆရာမ လေး..အိပ်ပြီလား’

‘မအိပ်သေးပါဘူး မမရီ’

‘ညဖက် အခင်းကြီး၊ အခင်းလေး သွားချင်ရင် ကျုပ်ကိုနှိုးနော်’

‘အော်..ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့’

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်မှု နက်ရှိုင်းသွားပြန်၏ ။

အိအိချောသည် မီးဇာကိုနှိမ့်ကာ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီး အဝေးတစ်နေရာတွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော အမိနှင့် အဖအား မှန်းဆကန်တော့လိုက်၏ ။

အိအိစက်စက် ဖဲမွေ့ရာထက်တွင် ကျောခင်းလိုက်ရခြင်းနှင့် တော့မတူပါလေ။

အခင်းမညီသော ဝါးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မခင်ထည့်ပေးလိုက် သော
ဝှမ်းကပ်စောင်သည် တောင့် တောင့်ယောင့်ယောင့် မာမာကျောကျော ဖြစ်နေ၏ ။

ရှိစေတော့၊ အိပ်မပျော်ဘဲတော့ နေမည် မဟုတ်၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တော့
မှေးကန့် အိပ်ပျော် သွားပေမည် ။

ခက်သည်က အခန်းတစ်ခုမျှသာခြားသော နွားတင်းကုပ်။

သည်တင်းကုပ်ဆီမှ အောက်သိုးသိုးနွားချေးနဲ့သည် ညဖက်တွင် ပို၍ စူးရှနေ၏ ။

‘အင်း..အခြေအနေကြည့်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းသန့်သန့်ကလေးတော့ ရှာရမှာပဲ’

အိအိချောက ပင့်သက်ရှိက်ရင်း မျက်လုံးကလေးများ မှေးထားလိုက်တော့သည်။

...

‘အမေ့..အမေ့...’

မေထဲမေကာ တအီးအီးငိုနေသော မိညိုကလေး၏ အသံ နားထဲသို့
ဝင်လာသဖြင့် အိအိချောက မျက်စေ့ကိုဖျတ်ကနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

အလင်းရောင် က ထရံပေါက်ကလေးများ မှ အခန်းတွင် :သို့.ကြို. ကြားကြို.
ကြား ဝင်နေချေပြီ။

‘အိုး..မိုးတောင်လင်းနေပါလား၊ ငါ သိပ်အိပ်ပျော်သွားမိတယ်’

အိအိချောသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

‘အမေ..ကျုပ်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ဦးဗျ’

‘ဟဲ့... တော် ပါတော့လား... ငဦးရဲ့ ...၊ သူများ အတွက် ရှိသေးတယ်’

‘အမေက မတရားဘူး... စန်းမြင့်ကျ အများ ကြီးပေးတယ်’

‘သွားစမ်း.. သွားစမ်း ...ပြဿ နာကောင်စုတ်’

‘ဝှမ်း’

တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရိုက်နှက်လိုက်သံ။

သည့်နောက် တဆက်တည်းထွက်လာသော ငဦး၏ ငိုသံနှင့် မိညိုကလေး၏
အသံများ ရောပြွမ်းကာ ဦးဖြိုး ဝေ၏ အိမ်ဂေဟာသည် နံနက်ခင်းတွင် စီစီညံ့၍
နေပေတော့သည်။

‘ဟဲ့ အရီ.. ဧည့်သည်ရှိတယ်ဟာ..၊ နင်တို့ သားအမိတတွေ တယ်ခက်တာပဲ’

‘အဘမြေးတွေ ပဲ ကဲနေတာ..ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ... ကျုပ်လဲ ဆရာမ
လေးကို အားနာ တာပဲတော့..’

အိအိချောက နားစွင့်ရင်းက ပြုံး လိုက်မိသည်။

မျက်နှာသန့်စင်ရန် ထွက်လာသည့်အခါတွင် မီးဖိုဆောင်တွင် ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်နေသော ကလေးတချို့၊ ငိုနေသော ငဦးနှင့် မိခင်၏ ထဘီစကို ဆွဲကာ တအီးအီးအသံပြုနေသော မိညိုကလေး ကို အိအိချောတွေ့ ရသည်။

‘ဟော.. ဆရာမ လေး နိုးပြီ..၊ ဒီကလေးတွေ ကောင်းကို မကောင်းဘူးတော် ..’

မရီ၏ မျက်နှာတွင် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မှု အထင်းသားပေါ်နေ၏ ။

‘သူတို့ကြောင့် နိုးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဖာသာကျွန်မ နိုးလာတာပါ မမရီ’

အိအိချောက ပြောရင်း ကလေးတွေ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက် မှ မျက်နှာသစ်ထားပုံမရ၊ အားလုံး ဂျိုးကွက်၊ မျက်ခွေးတွေ နှင့် ပေရေနေကြ၏ ။

‘အင်း..တစ်ရွာလုံးအလေ့အထကလဲ ဒီလိုပဲများ လား’

အိအိချောက စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြင့် တွေ့ :တောရင်း ရေကပျင် ဆီသို့

ဆင်းခဲ့၏ ။

ရေကပျင်တွင် ဘုရားညောင်ရေအိုးလဲနေသော အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ် သာရှိဦးမည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို အိအိချော တွေ့ လိုက်ရသည်။

သည်မိန်းကလေးသည် ဆံတောက်ကလေးနှင့် ချစ်စရာအသွင်ရှိနေ၏ ။

သူ့အပြုံး ကလေးကလည်း လွင်လှသည်။

‘ဆရာမ ..ကျုပ်က ဦးဖြိုး ဝေရဲ့ သမီးပါ’

သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လာ၏ ။

‘အော်..ညက ရောက်တယ်ဆိုတာ ညီမလေးလား’

သူကလေးက ပြုံး စစဖြင့် ဦးခေါင်းကလေး ဆတ်ကနဲညှိတ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်က လာတာလဲ’

‘ကျုပ် ရှားဖိုရွာက ပြန်လာတာလေ၊ အကိုထူးက အဲဟိုမှာ နေတာ’

‘အော်..’

မရှိ၏ သမီးကြီး စာဥနှင့် အလတ်ကောင် စန်းမြင့်သည်

ကောက်ညှင်းပေါင်းထည့်ထားသော ဇလုံကလေး တစ်ယောက် တစ်လုံးကိုင်ကာ
ရေစည်နားအထိ ဆင်းလိုက်လာကြ၏ ။

သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံဖြင့် ကိုယ်လက်မျက်နှာသန့်စင်မှု ပြုနေသော
အိအိချော့ကို သူတို့ နှစ် ယောက် က အငေးသားကြည့်နေ၏ ။

‘ဆရာမ ..အဲဒါ ဘာလဲ’

စန်းမြင့်က စတင်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဒါလား.. သွားတိုက်တံပွတ်တံလေ၊ မနက်အစောကြီး အိပ်ရာကနိုးရင်
သွားတိုက်ရတယ်။ မျက်နှာသစ်ရတယ်။ ပြီးမှ အစားအစာစားရတယ်ကွဲ့၊ သားတို့
အဲသလိုလုပ်လား’

‘မလုပ်ပါဘူး..မလုပ်ရင် ဘာ ဖြစ်လဲ’

‘မလုပ်ရင် ညစ်ပတ်တာပေါ့.. ညစ်ပတ်ရင် ရောဂါ ရမယ်၊ သွားတွေ ပိုးစားမယ်။
ဘယ်ကောင်း မလဲ’

‘ဟုတ်တယ်လား’

စာဥက မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မနက်ဖန်ကစပြီး ကလေးတို့လဲ ဆရာမ လိုမျက်နှာသစ်ရမယ်နော်’

‘ကျုပ်တို့မှာ အဲဒီ အတံကြီးမှမရှိဘဲ’

‘မရှိရင်လဲ ရပါတယ်။ ကလေးတို့ သွားတိုက်ဖို့ ဆရာမ လုပ်ပေးမှာ ပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လဲတိုက်မယ်’

‘ဟန်ကျလိုက်တာ... သူ့အမေက ခိုင်းရင် ဒီကလေးတွေ သိပ်ဂျီဂျက်များ တာပဲ’

အိအိချောက လေးခင်ထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

ကိုယ်လက်မျက်နှာသန့်စင်ခြင်းကို အဆုံး သတ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းနှင့် အသင့်စောင့်နေသော ဦးဖြိုး ဝေထံ ထွက်ခဲ့သည်။

‘ကြွပါ ဆရာမ လေး.. အရီက ဆရာမ လေးစားဖို့

ကောက်ညှင်းစောစောထပေါင်းထားတယ်’

‘အော်.. ဒုက္ခရှာလို့ မမရီရယ်’

‘ဒီက အားနာတယ်။ ဒီမှာ ကတော့ စားစရာ ဒါပဲရှိတာ ဆရာမ လေး မျှ လို့မှကျပါမလားမသိဘူး’

‘ချော စားတတ်ပါတယ် မမရီ.. ချောက မြန်မာမုန့်ပဲသွားရေစာကို အလေးထားပြီး စားလေ့စား ထရှိပါတယ်။ မေမေကလဲ အလျဉ်းသင့်သလို လုပ်ပေးတတ်တယ်’

အိအိချောသည် ဦးဖြိုး ဝေနှင့် အတူ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ရေနွေးကြမ်းကို စကားပြောရင်း စား သောက်နေ၏ ။

‘လေးခင်က သူ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ လိုက်နေတာလေ.. ဆရာမ လေး လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဘို့ ကျုပ်ပြန်ခေါ်လိုက်တာ.. ခိုင်းစရာရှိခိုင်းနော်.. အားမနာနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဦး’

‘စားသောက်ပြီးရင် လေးခင်နဲ့ ချောင်းဘက်ဆင်းကြည့်.. မနက်ပိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီက သိပ် သာယာတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ဦး’

(၁၄)

အိအိချောက ပိုးပုဝါပန်းနုရောင် ကလေးကို ခေါင်းတွင် ပတ်လိုက်သည်။

‘လာ ဆရာမ ’

‘လေးခင်က အိအိချော၏ လက်ကလေးကိုတွဲ လာ၏ ။

နှစ် ဦးသား ချောင်းဘေးကဖြတ်၍ မြောက်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လျှင် ယိုင်၊ ရွဲ့၊ နေသော စည်းရိုးနှင့်

သုတ်ထားသော အဖြူရောင် သင်္ဘောဆေးက ညစ်ညစ်အရောင် သို့ ပြောင်းကာ
ကွက်တိကွက်ကျား ကွာနေပြီ ဖြစ်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို အိအိချောတွေ
လိုက်ရသည်။

သပ်ရပ်လျက်ရှိသော အိမ်ကလေးကို အိအိချောက စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့်

ဆက်ကြည့်လိုက် သည်တွင် အိမ်တံခါးမကြီး သော ခတ်ထားကြောင်း တွေ့ ရှိရ၏ ။

‘ညီမလေး..ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲဟင်’

‘ဒါ အိမ်မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်တဲပါ’

‘ဟုတ်လား.. တခါတလေမှ သုံးလို့ထင်တယ်၊ တံခါးကြီး သော ခတ်လို့’

‘ဟင့်အင်း.. ဘယ်တော့မှ မသုံးတော့ဘူး။ ဒီတိုင်းပစ်ထားတာကြာပြီ’

‘ဟင်..ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

အိအိချောက မျက်ခုံးကလေးဖြင့် ချီ၍ အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။

‘မြေကြမ်းလို့’

‘ဟင်..ဘယ်လို’

‘ဟို .. ဒီဗိုလ်တဲက တရွှေခြောက်လို့ ဘယ်သူမှမနေရဲကြဘူး..

မြေကြမ်းတယ်ဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာပေါ့’

‘အို..မဟုတ်တာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ ရဲ့ ..ညဘက်ဆိုရင် ဒီအနား ဘယ်သူမှ ဖြတ်မသွားဝံ့ဘူး။ ကျုပ်တို့လဲ မသွားဘူး။ သိပ်ကြောက်တာ’

‘ဘယ်လို တရွှေခြောက်တာလဲ.. ညီမလေးတို့ မြင်ရသလား’

‘ဟင့်အင်း... ကျုပ်တို့တော့ မမြင်ပါဘူး.. မြင်တဲ့လူတွေ တော့ ရွာမှာ ရှိတယ်။ ဒီမြေက တန်ရုံ မဟုတ်ဘူးတော့.. ဒီခြံထဲဝင်လို့ မြွေကိုက်ခံရပြီးသေတဲ့လူလဲရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ မျက်လုံးပြူး ပြီး လျှာကြီးထွက်သေတဲ့ လူလဲရှိတယ်။ အိုတော် .. ပြောရင်း ကြက်သီးထလိုက်တာ’

လေးခင်က ကိုယ်ကလေးတွေနဲ့လိုက်ပြီး ကြက်သီးဖြိုင်းဖြိုင်းထလာသော သူ့လက်မောင်းနှစ် ဘက်ကို ပွတ်သပ်နေတော့၏ ။

အိအိခေချာက နောက်ဘက်ဆီတွင် တစစကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ဗိုလ်တဲကလေး ဆီသို့ မျက် မှောင့်ကလေးကြူတ၍ တချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲတွင် တော့ သည်ဗိုလ်တဲနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဖြစ်နေ၏ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချောင်းဘက်သို့ ဆင်းသော ဆင်ခြေလျှောမြေဆီသို့ နှစ်ဦးသားရောက်ခဲ့ကြ သည်။

ထွန်ရေး ငယ်ထားသော မြေကွက်များ သည် သည်နေရာတွင် ဆယ်ဧကနီးပါးမျှ အကွက်ကျကျရှိနေ၏ ။

မြေကွက်၏ တောင်ဘက်တွင် ပျဉ်ထောင်၊

ဝါးကပ်မိုးအိမ်သေးသေးတစ်လုံးရှိနေ၏ ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရင်း အိအိချော၏ နားထဲတွင် တစ်စုံစတ်ခုဖြင့်
မြေကိုတူးဆွနေသံ ကြား လိုက်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်း တူးဆွသံသည် ကျယ်၍ နီးကပ်လာနေ၏ ။

တဆင့်နိမ့်သော မြေဆင်ခြေလျှော့ဆီသို့ ဆင်းလိုက်မိလျှင် တစ်ယောက်
တီးတည်း ပေါက်တူး တစ်လက်ဖြင့် အားမာန်ဖြင့် မြေပေါက်နေသူတစ်ဦးကို
မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှ တွေ့လိုက်ရသည်။

ခေါင်းတွင် တဘက်စပေါင်းထားသော ပေါက်တူးသမားက အိအိချောနှင့်
လေးခင်ဘက်သို့ တစ် ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်၍ ပေါက်နေပြန်၏ ။

‘ဒီလူကြီးက တစ်ယောက် တည်းအလုပ်လုပ်နေပါလား’

‘လူကြီးမဟုတ်ပါဘူး...လူငယ်ထဲကပါပဲ’

လေးခင်က ပြုံး စစအမူအရာကလေးဖြင့် ပြောရင်း နောက်သို့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

‘လူငယ်..ဟုတ်လား.. ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်တော့ လူကြီးလိုထင်နေမိတာ’

‘ဒီလူက ခပ်ဘုကျကျလူပဲ.. ရွာသားတွေ နဲ့လည်း သိပ်အခေါ်အပြောမရှိဘူး။
နာမည် က အောင်မြင်ဦးတဲ့၊ ဒီမြေတွေ က သူ့မိဘဘိုးဘွားပိုင်လေ’

‘အော်..’

ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သည်တွင် ကမ်းပါးနှစ် ခုကြားတွင် ကွေ့ကောက်စွာ
စီးဆင်းနေသော ချောင်းတစ်ခုကို တွေ့ ရတော့သည်။

‘ဒီချောင်းလမ်းအတိုင်းစုန်ဆင်းရင် မြစ်ထဲကိုရောက်တယ်ဆရာမ ’

အိအိချောက ချောင်းကမ်းပါးဆိပ်မှရပ်၍ သဘာဝရှုခင်းကို

လေ့လာသုံးသပ်လိုက်မိသည်။

‘ရှေ့လဆိုရင် ဒီချောင်းဟိုဖက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်းမှာ စိုက်ပျိုးရေး တွေ စတော့မယ်’

မျက်စိတဆုံးထွန်ဆွဲထားသော မြေကွက်များ ကို အိအိချောက လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီနှစ် ပဲတိုးစိုက်ဖို့ အဘ ကတော့ ဆော်သြထားတာပဲ..ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်တော့ မသိဘူး’

အိအိချောက မြေကွက်များ ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေရာမှ လေးခင်၏ မျက်နှာကို လွှဲပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

လေးခင်က ရှေ့စကားမဆက်တော့ဘဲ သစ်ခြောက်ကိုင်းကလေးတစ်ခုကို ဆတ်ကနဲကောက် ယူကာ ချောင်းထဲသို့ လွှဲပစ်လိုက်၏ ။

အမူအယာကလေးက ကလေးဆန်လှ၏ ။

‘ကဲ..ပြန်လှည့်ကြရအောင်.. ကျောင်းသွားဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်’

နှစ် ဦးသား လာလမ်းအတိုင်းဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြ၏ ။

‘ဆရာမ ...’

‘ဘာလဲ..လေးခင်’

‘ကျုပ်လဲ ကျောင်းပြန်တက်ချင်တယ်။ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အဘကိုပြောတော့ ကျုပ်က အသက်ကြီးနေတဲ့လေ’

မိန်းကလေး၏ နုထွေးသော မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် အလိုမကျမှု က ထင်းထင်းပြနေ၏ ။

‘စာသင်ချင်ရင် ဆရာမ သင်ပေးမှာ ပေါ့။ လေးခင်ရယ် ပညာသင်တဲ့နေရာမှာ

အသက်အရွယ်က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ လိုလိုချင်ချင်သင်ချင်စိတ်ကသာ အဓိကပါ။ ခု
လေးခင် ဘယ်နှစ် တန်းအထိ သင်ဘူးပြီလဲ ဟင်’

‘လေးတန်းတော့ အောင်တော့မအောင်ပါဘူး။ အမေဆုံးသွားလို့
အဘကကျောင်းနှုတ်ထား လိုက်တာပဲ။ ကျုပ်က ဗိုလ်လိုပဲ တတ်ချင်တာ’

‘အင်း..တတ်ရမှာ ပေါ့။ လေးခင်ကို တတ်အောင် သင်ပေးမယ်’

လေးခင်၏ မျက်နှာကလေးပေါ်တွင် အားရရွှင်လန်းခြင်းကြောင့် ဝင်းပသော
အပြုံး လွှမ်းမိုးလာ တော့၏ ။

‘အမေကပြောတယ်.. နင်မို့လို့ ကုလားဖြူစကားကို မက်မောတယ်တဲ့၊ သူတို့က
တို့ကို ကျွန်လုပ်သွားတာတဲ့။ ဘာလို့လဲနော်.. ဘာသာစကားတတ်ချင်တာက တစ်ပိုင်းပဲ၊
မဟုတ်ဘူးလား တော် ’

‘ဟုတ်တာပေါ့..လေးခင်က ဒီလိုဆိုတော့လဲ အမြင်ကျယ်သားပဲ’

လေးခင်က သွားတက်ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံး လိုက်သည်။

သို့နှင့် ဗိုလ်တရေ့သို့ ဖြတ်မိကြပြန်၏ ။

ချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းယှက်နွယ်အုပ်မိုးနေသော ခြံဝင်းကို ဖယ်ရှင်းလိုက်လျှင်
ဗိုလ်တ၏ အသွင် သည် နေချင့်စဖွယ်ရှိလှပေမည် ဟူသော အတွေးက အိအိချော၏
အသိစိတ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏ ။

နေရာထိုင်ခင်းကလေးကလည်း ချောင်းနှင့် မဝေး၊ ကျောင်းနှင့် မဝေး၊
လမ်းဆုံလမ်းခွကျပွီး အကွက်အကွင်းကောင်းပါဘိသနဲ့။

စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချရင်း သည်နေရာကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြန်၏ ။

(၁၅)

အိအိချောက ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဦးဖြိုး ဝေပါ အသင့် ဖြစ်လျှင် နှစ် ဦးသားအိမ်ကလှမ်း၍ မြင်နေရသော ကျောင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။

‘ကျောင်းက ကလေးတွေ ကတော့ စည်းကမ်းကလနားမရှိလို့ ပရမ်းပတာနိုင်လှတယ် ဆရာမ လေးရေ.. လာချင်တာ၊ သွားချင်သွားနဲ့ ထိန်းလို့သိမ်းလို့ရတဲ့ဦးရေက နည်းတယ်’

‘မပူပါနဲ့ဦးရယ်... သူတို့ကလေးတွေ ကို ချောနိုင်သလောက် စည်းရုံးသွားနိုင်မှာ ပါ။ တစ်သက် လုံးက ပျက်လာတဲ့အကျင့် တစ်ရက်တည်းနဲ့တော့ ပြုပြင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ... ဖြည့်ဖြည်းတော့ အားလုံးအဆင်ပြေလာမှာ ပေါ့’

‘အင်း...ခုမှပဲ ဒီကလေးတွေ အတွက် ဆရာမ လေးရောက်လာလို့ ကျ ပီရင်အေးရတော့တယ်။ နို့ မဟုတ်ရင် လူကြီးစည်းရုံးရတာ ကတစ်မျိုး၊ ကလေးတွေ အတွက် ပူပင်ရတာ က တစ်မျိုးနဲ့ ကျုပ်သက် ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး’

စကားတပြောပြောနှင့် အိအိချောနှင့် ဦးဖြိုး ဝေ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ အိအိချောကို စတင်မိတ်ဆက် လာ၏ ။

ပြီးတော့ တစ်ဦးစ နှစ် ဦးစရောက်လာသော ညစ်ညစ်ထေးထေး ဝတ်စားထားသော ပေပေပွပ္ပ ကလေးအချို့။

သည့်ကနေ့ ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ ဖရိုဖရဲကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသော ထိုင်ခုံ များ ၊ မြေဖြူကုတ်ခြစ်ရေး ထားသော စာသင်ခန်း၏ ကျောက်သင်ပုန်း၊ အဖုံးအဖိ ပိုးလိုးပက်လက်လန် နေသော သောက်ရေအိုးစင်။

အို..အားလုံးမြောင်းဆန်၍ နေသားမကျဘဲ အိအိချောမျက်စိထဲတွင်

ရုပ်ထွေးနေတော့၏ ။

ကြိုတင်၍ စောစောရောက်နေကြသော မူလဆရာ၊ ဆရာမ ကလေးများ

ဖြစ်ကြသည့် မလှရင် နှင့် မောင်ခင်တင့်က ကျောင်းခန်းတစ်နေရာတွင်

ခပ်ယိုယိုကလေးရပ်ကာ အိအိချော၏ လေ့လာသုံး သပ်နေမှု ကို ငေးမောကြည့်နေကြပေ၏ ။

‘ကဲ..မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆရာမ လေးရေ..’

အိအိချောက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက

ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းကလေးကို ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်၏ ။

‘ဒီမှာ ရုံးခန်းရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ ကြီး’

မလှရင်က ဝင်ဖြေ၏ ။

‘ရုံးခန်းလိုတယ်’

‘အိအိချောက ဦးဖြိုး ဝေ၏ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မညီမညာကစဉ်ကလျား

ဖြစ်နေသော ထိုင်ခုံများ ကို စတင်၍ နေသားတကျဖြစ်အောင် ရွှေ့နေတော့၏ ။

သည်တော့မှ ယောင်တောင်တောင်ရပ်နေသော ဆရာနှင့် ဆရာမ လည်း

ပိုင်းဝန်းကူညီလာကြ ၏ ။

‘မလှရင် တံမြက်စည်းရှိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်’

‘ယူခဲ့ပါ... စာသင်ခန်းကို သန့်ရှင်းအောင်အရင်လုပ်ရမယ်။ ကိုခင်တင့်က

ဘောဖျက်နဲ့ ကျောက် သင်ပုန်းတွေ ကိုရှင်းထားလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့..ဆရာမ ကြီး’

ဦးဖြိုး ဝေသည့် ဆေးတံတိုကလေးကို ပါးစောင်တွင် ကိုက်ရင်း အိအိချော့၏ ပဏာမလှုပ်ရှားမှု များ ကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်အားရရှိနေ၏ ။

‘ဆရာမ လေး..ကျုပ်မှာ ကျောင်းရန်ပုံငွေ အနည်းအကျဉ်းကျန်ပါသေးတယ်။ ရုံးခန်းအရွယ် အစားနဲ့ ဆောက်ချင်တဲ့နေရာကိုပြောပါ။ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်’

အိအိချော့က ကျေနပ်အားရသော အသွင်ဖြင့် ဦးဖြိုး ဝေကို လှမ်းကြည့်ပြီး..

‘ဟန်ကျတာပေါ့ ဦး.. ရုံးခန်းကိုဒီအဆောင်ကြီးနဲ့ဆက်ရက် အရှေ့ဘက်မှာ ထပ်ဆောက်ချင် တယ်။ ကိုးပေ ဆယ်ပေ ပတ်လည်လောက်ဆိုရင် တော် ပါပြီ’

‘ကောင်းပြီလေ...ကျုပ် အခြေအနေသွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဦးဖြိုး ဝေက ကုတ်ကုတ်ကလေး ပြန်ထွက်သွား၏ ။

စာသင်ခန်းထဲတွင် မလှရင်က တံမြက်စည်းလှဲ၍ မောင်ခင်တင့်က ကျောက်သင်ပုန်းဖျက်နေ ၏ ။

အိအိချော့ ကတော့ သန့်ရှင်းသွားသော နေရာတွင် ခုံများ ကိုစီနေသည်။

‘ဟေ့ကလေးတွေ ..လာကြ လာကြ ရပ်ကြည့်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ဆရာမ ဆီက တံမြက်စည်းတောင်း ပြီး ကျောင်းဝင်းကို ရှင်းကြစမ်းကွယ်’

ကျောင်းခန်းဝတွင် ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေကြသော ကလေးများ သည် အိအိချော့စကားအဆုံး တွင် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏ ။

‘ဟုတ်သားပဲ.. နင်တို့ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ လာ တံမြက်စည်းသွားယူမယ်’

သွက်လက်ပုံရသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ရှေ့ကထွက်လာ သဖြင့် သူ့နောက်က တစ်ပြုတမ ကြီးပါလာကြတော့၏ ။

သူတို့လည်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက်စကားပြောရင်း တစ်ယောက် တစ်လက်ရှင်းနေကြသဖြင့် အိအိချော့ရင်တွင် ပီတိ ဖြစ်ရ၏ ။

‘ဟဲ့ ဟဲ့..ဖြည်းဖြည်းလှဲကြလေ၊ ဖုန်တွေ နှာခေါင်းထဲဝင်မယ်။ အေးအေး ဟုတ်ပြီ၊
ဟိုကလေးတွေ က ဟိုဘက်ကျောင်းထောင့်မှာ အမှိုက်တွေ သွားပုံ၊ လက်နဲ့မကျုံးနဲ့၊
သစ်သားစနစ် ခုနဲ့ညှပ်ကျုံး လေကွယ်။ အေး..အေး..ဟုတ်ပြီ’

အိအိခေ့မှာ ကလေးတွေ ကိုပြောရပြရသည်ကို မောရမှန်းမသိဘဲ ရှိနေ၏ ။

ကျောင်းခန်းနှင့် ကျောင်းဝင်းထဲတွင် မွေ့ကျဲနေသော စက္ကူစနင့်
အမှိုက်သရိုက်များ သည် မကြာမီ ကျောင်းဝင်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ဖွဲ့စည်းစုပေါင်း၍
တောင်လိုပုံနေပေတော့ပြီ။

‘ကဲ.. မင်းတို့လက်တွေ ကို စင်အောင်ဆေးကြ၊ ပြီးရင် ကျောင်းသားကြီးကြီး
လေးငါးယောက် ဆရာမ လာခဲ့ကြ’

ယောက်ျားကလေးသုံးဦးနှင့် မိန်းကလေးသုံးဦး အိအိခေ့ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏ ။

‘ကဲ..ဆရာကိုခင်တင့်.. ဒီကလေးတွေ နဲ့ အဖုံးရှိတဲ့သောက်ရေအိုးတွေ ကို
တိုက်ချွတ်ဆေးကြော ပြီး ရေဖြည့်လိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ...ဆရာမ ကြီး’

‘မလှရင်က ဆရာမ ကို ကျောင်းသားစာရင်း ဘယ်လိုပြုစုထားတယ်ဆိုတာ
ပြပါဦး’

ဆရာမ မလှရင်က စာအုပ်ရှည်တစ်ခုတွင် ရေး မှတ်ထားသော
ကျောင်းသားနာမည် စာရင်းနှင့် မိဘအမည် များ ကို အိအိခေ့အား ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

‘အင်း..ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်စနစ်ကျဖို့လိုတယ်။ ရော့
မလှရင်.. ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဟောဒီလိုပဲ အကွက်ချပြီး မလှရင်အတန်းကကလေးတွေ ကို
ယောက်ျားလေး မိန်း ကလေးခွဲပြီး နံပါတ်တပ်ရေး လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ မနက်တိုင်း
ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးတာနဲ့ ဒီစာရင်းအတိုင်း ကလေးတွေ ကျောင်းတက်
မတက်သိဘို့ နာမည် စာရင်းခေါ်ရမယ်။ ကျောင်းပျက်တဲ့ ကလေးရှိရင် ဆရာမ ကို ချက်ချင်း

ပြော ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ရော့ .. ဒီစာအုပ်က ဆရာကိုခင်တင့်အတွက် ကလေးတွေ ရောက်လာရင်
ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် စည်းကမ်းတကျထိုင်ပြီး အမှိုက်မချဖို့၊ ခုံတွေ ကိုမရွှေ့ဘို့၊
အမြဲသတိပေးရမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ ကြီး’

‘ဆရာကိုခင်တင့်.. သောက်ရေအိုးကိစ္စတွေ ပြီးခဲ့ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲ ဒါဖြင့် ကျောင်းတက်ချိန်နီးပြီ၊ ကလေးတွေ အားလုံး အတန်းထဲဝင်ခိုင်းပါ။
လူစုံရင်သူတို့ အားလုံးကို ဆရာမ စကားပြောချင်တယ်’

‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

ဆရာကိုခင်တင့်က အိအိချောချောမှ ခပ်ယိုယိုကလေး ကျောင်းပြင်သို့
ထွက်သွားပြီး ဆော့ကစားနေသော ကလေးများ အားလုံးကို ကျောင်းခန်းထဲသို့
ထိန်းသွင်းလာ၏ ။

‘ကဲ...လာကြ၊ လာကြ၊ အို.. တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မတိုးရဘူး။ အေး..
ဟုတ်ပြီ။ ကိုယ့် နေရာလေးတွေ မှာ ကိုယ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကြကွယ်’

အိအိချောက ကျောင်းစာသင်ခန်း၏ ထိပ်တွင် အိန္ဒြေရရရပ်ကာ
ဝရန်းသုန်းကားဝင်လာသော ကလေးများ ကို ထိန်းကွပ်ပေးနေ၏ ။

...

ကိုးနာရီထိုးလေပြီ။

စာသင်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းသားများ စုံလင်သလောက်ရှိနေ၏ ။

‘ဒီနေ့ လူစုံတယ်နော် ကိုခင်တင့်’

‘အေး.. ဆရာမ ကြီးကို တွေ့ ချင်ကြလို့ထင်ပါရဲ့.’

ဆရာ ကိုခင်တင့်နှင့် ဆရာမ မလှရင်၏ အပြန်အလှန်စကားက အိအိချော၏ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာကလေးကို ပြုံး ရိပ်သန်းလာစေ၏ ။

သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားဟန်တူသော ကျောင်းသားမိဘအချို့ကလည်း ကျောင်းခန်းပြူတင်းပေါက် များ တွင် ပြူတစ်ပြူတစ်လုပ်နေသည်ကို အိအိချောသတိပြုမိသော အခါတွင် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမိကာ အိန္ဒြေမပျက်အောင် မနည်းကြီးစိတ်ထိန်းနေရရှာသည်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံသည် ကလေးများ ၏ အသံကို ထိန်းချုပ်လိုက်သဖြင့် စာသင်ခန်း သည် တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏ ။

‘ကဲ ကလေးတို့ရေ.. ဒီနေ့ ဆရာမ မင်းတို့ကို စားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်။ အားလုံးငြိမ်ငြိမ် နား ထောင်ကြနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အသံများ ပြိုင်၍ ထွက်လာ၏ ။

‘ဆရာမ နာမည် မင်းတို့သိကြလားကွယ်’

‘သိတယ်..အိအိချော’

‘အိအိချော’

မညီမညာသော အသံများ က ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှိုင်းထသွား၏ ။

‘အေး..ဟုတ်တယ် ဆရာမ နာမည် က အိအိချော၊ ဆရာမ က ဟိုးအဝေးကြီးကနေလာပြီး မင်းတို့ ကလေးတွေ ကိုချစ်လို့ ပညာတွေ သင်ပေးရအောင်၊

လိမ္မာရေး ခြားရှိအောင်၊ ကျန်းမာအောင် သွန်သင် ပေးဖို့ ရောက်လာတာပဲ။ ဒီနေ့ဆိုရင် ကြည့်စမ်းကွယ်... မင်းတို့ကျောင်းကလေး ဘယ်လောက်သပ်ရပ် သန့်ရှင်းသွားသလဲ။ ဒီနေ့လိုပဲ နောက်နေ့နောက်နေ့တွေ မှာ လဲ သန့်ရှင်းအောင် မင်းတို့ထားကြရမယ် နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး..လိမ္မာလိုက်ကြတာကွယ်၊ ကိုယ်ပညာသင်နေတဲ့ ကျောင်းခန်း သန့်ရှင်းသလို မင်းတို့လေးတွေ ရဲ့ ကိုယ် လက် မျက်နှာ အဝတ်အစားတွေ လဲ သန့်ရှင်းဖို့လိုတယ်။ သန့်ရှင်းမှ ကျန်းမာ မယ်.. ကျန်းမာမှ မင်းတို့မှာ ရောဂါ ကင်းပြီး ပညာဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုး မယ်။ ဒီတော့ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဆား ဒါမှမဟုတ် မီးသွေးမှု နဲ့နဲ့ သွားကိုသန့်ရှင်းအောင်တိုက်ရမယ်။ ဆေးကြောရမယ်။ ရေမှန်မှန်ချိုးရမယ်။ ခြေသည်းလက်သည်း လှီးရမယ်။ စုတ်ရင်စုတ်ပါစေ သန့်ရှင်းတဲ့အဝတ်အထည်တွေကို မင်းတို့ ဝတ် ဆင်ကြရမယ်..ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မင်းတို့ကလေးတွေ အတွက် အရေး အကြီးဆုံးက ကျောင်းမှန်မှန်တက်ဖို့ပဲ။ အရေး ကြီးတဲ့ ကိစ္စ မရှိဘဲ ကျောင်းမပျက်ရဘူး.. ကျောင်းပျက်ရင် ကိုယ့်မိဘကို ခွင့်တောင်းခိုင်းရမယ်။ နောက်တစ်ခုက ကလေးအချို့ ဆေးလိပ်သောက်နေတာကို ဆရာမ ခုနတုန်းက တွေ့ လိုက်မိတယ်။ ပညာသင်တဲ့ အရွယ်ကလေးတွေ မှာ ဦးနှောက်ကို ထုံထိုင်းစေတဲ့ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းကို မင်းတို့ ရှောင်ကြရမယ် ကွယ်။ ကွမ်းစားတာလဲ အတူတူပဲ။ မင်းတို့ရဲ့ နုနယ်ထက်မြက်တဲ့ဦးနှောက်တွေ ကို ထိပါးစေမယ့် အဖြစ်မျိုးကို မင်းတို့ ရှောင်ကြားကြရမယ်... ကြားကြလားကွယ်’

‘ကြားပါတယ်..ဆရာမ ကြီး’

‘အေး..မင်းတို့ကလေးတွေ က လိမ္မာတဲ့ကလေးတွေ ဆိုတာ ဆရာမ သိပါတယ်။ ပညာတွေ တတ် ပြီး လူရည်ချွန်ကလေးတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆရာမ ဆုတောင်းတယ်။ ကဲ.. အားလုံးပဲ စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ စာ သင်ကြနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သည်တစ်ချီတွင် ကလေးများ ၏ အသံက ပြိုင်တူအညီညာဆုံးထွက်လာ၏ ။

...

(၁၇)

အိအိခေချာ၏ စကားအဆုံးတွင် ဆေးတံတိုကလေးကို ပါးစပ်ကချွတ်ကာ ဦးဖြိုး
ဝေသည် ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးပြုံး နေ၏ ။

သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသူ ကတော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ တ ဖြစ်လဲနေသော
ကျောင်းဝင်းနှင့် ကျောင်းအတွင်းကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြင့်ချီ၍ နေ၏ ။

‘အဟမ်း’

သူက ချောင်းဟန့်လိုက်သည်။

‘အော်...ဦးကောင်းဟန့်’

လှည့်ကြည့်လိုက်သူက ဦးဖြိုး ဝေ။

‘ဟုတ်ပ ဦးဖြိုး ဝေ...ခုလိုမမြင်စဖူး အထူးရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေတဲ့ ကျောင်းကိုတွေ
့ရတော့ ခင်ဗျားတို့ဆရာမ ကလေးကို ချီးကျူး မိရပြန်တာပေါ့ဗျာ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း... ကျုပ်တို့ဆရာမ လေးက လူငယ်သလောက်
စိတ်မြန်လက်မြန်လဲ ရှိလှ သဗျ။ ခုလို ရှင်းလင်းလင်းလင်း ကျောင်းကိုလုပ်လိုက်တာ ကျုပ်အဖို့
လျှပ်ပြက်သလောက်ပဲ ထင်လိုက် မိတယ်’

အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသော ဦးဖြိုး ဝေ၏ မျက်နှာကို ဦးကောင်းဟန့်က
တည်ငြိမ်သော အသွင်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုညိတ်နေပြန်၏ ။

သည်အချိန်တွင် အိအိခေချာလည်း ကျောင်းပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကာ သူတို့နှစ်

ဦးအနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာသည်။

‘အော်... ဦးကောင်းဟန်လဲ ရောက်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် အခြေအနေကို လာလေ့လာတာပဲလေ’

‘ဆရာမ လေးရေ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျုပ်လူတွေ နေ့လယ်ကျရင်
လာဆောက်ပေးလိမ့်မယ်.. ဆရာမ လေးကသာ လိုသလိုပြော’

ဦးဖြိုး ဝေက ကြားဖြတ်ပြောလာသဖြင့် အိအိချောမှာ ဦးကောင်းဟန်နှင့်
စကားပြတ်သွား၏ ။

‘ကောင်းပါပြီ ဦးလေး... တဆက်တည်းပဲ ပြောရဦးမယ်။ မြင်မကောင်း
ရှုမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းအိမ်သာတွေ ကို ကျောင်းဆောင်နဲ့ခပ်ဝေးဝေးမှာ
ပြင်ဆောက်ပေးဖို့ပါ စီစဉ်ပေးပါ.. ဒီအနံ့ အသက်တွေ က ကလေးတွေ ပညာသင်တဲ့နေရာမှာ
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သလို ကျန်းမာရေး လည်း ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ လေးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်’

‘အင်း.. ဆရာမ လဲ ဒုက္ခပဲ.. ဒီလိုသာ အစစအရာရာ လိုက်ပူပင်နေရရင်
ဘယ်သက်သာတော့ မှာ လဲဗျာ’

‘မသက်သာလဲ မတတ်နိုင်ဘူး ဦးကောင်းဟန်ရေ.. ဒီကလေးတွေ အတွက်
ချောရောက်လာမိ မှတော့ အစ အဆုံးလုပ်ပေးရတော့မှာ ပဲ။ ချော စေတနာကို
အကောင်အထည်ဖော်ပေးဖို့က ဦးကောင်း ဟန်နဲ့ ဦးဖြိုး ဝေတို့တာဝန်ပဲ။ ချောလိုအပ်သလို
ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြပါလို့ တောင်းပန် ချင်တယ်’

‘အောင်မလေး တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးဗျာ.. တောင်းပန်ရမှာ က ကျုပ်တို့ဘက်ကပါ။ ဆရာမ လေးလို တာဝန်နဲ့စေတနာမှန်တဲ့လူကို လိုအပ်နေတာကြာပါပြီ...
မဟုတ်ပေဘူးလား ဦးကောင်းဟန်’

‘ဟုတ်ပါဗျား’

‘လာ ဦးဖြိုး ဝေ ချော အိမ်သာရွှေဖို့ နေရာပြပေးမယ်။ ခဏခွင့်ပြုပါဦးနော်
ဦးကောင်းဟန်’

အိအိချောက တစ်လက်စတည်း ဦးကောင်းဟန်ကိုခွင့်ပန်ပြီး
ကျောင်းနောက်ဖက်ဆီသို့ ဦးဖြိုး ဝေကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့တော့၏ ။

‘ဆရာမ လေး’

‘ရှင်’

‘ကျုပ်တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ထားချင်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကို စေတနာပျက်ပျက်၊
ဆရာမ လေး ကျုပ်တို့ရွာအပေါ် ထားတဲ့စေတနာကိုတော့ ပျက်မသွားစေချင်ဘူး။
အခက်အခဲများ ရှိရင် လက်တွဲ ပြီး ကျုပ်တို့နဲ့ လုပ်သွားကြရအောင်ပါနော်’

အိအိချောက သူ့ဘေးတွင် မကြည်မလင်ရှိလှသော မျက်နှာဖြင့် လျှောက်နေသူ
ဦးဖြိုး ဝေအား မသိမသာ မျက်မှောင့်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်ဦးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်လက်မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်ကို
အိအိချော အကဲခတ်လိုက်မိလေ၏ ။

‘စိတ်ချပါဦး.. ချောဘက်က ချမှတ်ပြီးတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို
ပယ်ဖျက်ခဲ့ရိုးမရှိခဲ့ပါဘူးရှင်’

သည်နောက်ပိုင်းတွင် အိအိချောနှင့် ဦးဖြိုး ဝေသည် အိမ်သာအကြောင်း၊
ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆွေးနွေးနေမိကြတော့၏ ။

ဆယ့်တစ်နာရီတွင် အိအိချော အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်၍ ထမင်းစား၏ ။

နောက်ပိုင်းအချိန်များ တွင် ဆရာမ လေး မလှရင်နှင့်
ကျောင်းသားစာရင်းဇယားနှင့် ကျောင်း စည်းကမ်းဥပဒေများ ကို ညှိနှိုင်းရေး ဆွဲလိုက်ကြသည်။

သို့နှင့် ကျောင်းဆင်းချိန်ကျရောက်ခဲ့သည်။

‘ဟော ဆရာမ မလှရင် နိုင်ငံတော် သီချင်းကို ကလေးတွေ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ဆိုနေကြပါ ကလား’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာမ ကြီး... ပြောတာလဲ မရဘူး’

‘ပြောလို့ ရရမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်စာသင်ပေးနေတဲ့ကလေးတွေ ၊ ကိုယ့်စကားမှ
နားမထောင်ရင် ဘယ်လာ စာတတ်တော့မှာ လဲ.. ကဲ..ကဲ ကလေးတို့ ခဏရပ်လိုက်ကြစမ်း....
အေး ဟုတ်ပြီ။ အမျိုးသား သီချင်းဆိုတာ ကပျက်ကချော်ဆိုအပ်တဲ့ သီချင်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့....
လေးလေးစားစားနဲ့ ညီညီညာညာမင်းတို့ဆိုကြရမယ် က မောင်လှ.. မင်းရှေ့ကနေ တိုင်ပေး..
အေး..ဟုတ်ပြီ၊ အားလုံး လိုက်ဆိုကြ’

‘ကမ္ဘာမကြေ ×× ဗမာပြေ ×× တို့ဘိုးဘွားအမွေစစ်မိုး ×× ချစ်မြတ်နိုးပေ ××
ပြည်ထောင်စုကို အသက်ပေးလို့ ××× တို့ကာကွယ်မလေ ×××’

ညီညာစွာ ဟိန်းထွက်လာသော တေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

အိအိချော၏ မျက်နှာကလေးသည် မြူမှု နံကင်းစင်သည့်
လပြည့်ဝန်းကလေးပမာ ကြည်လင် ဝင်းပနေ၏ ။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးမိလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

‘ကဲ..ကျောင်းခန်းတံခါးတွေ ပိတ်လိုက်ကြကွယ်’

‘ကိစ္စမရှိဘူးဆရာမ ကြီး ခဏနေရင် ဒေါ်နန်းရောက်လာတော့မှာ .. သူက
ကျောင်းစောင့်လေ’

‘အော်..အော်..ဒါဖြင့် ဆရာမ သွားတော့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အိအိချောသည် သူ့အတွက်သပ်ယပ်စွာ ကာရံထားသော ရေချိုးခန်းကိုတွေ့
.လိုက်ရလျှင် သူ့အတွက် ဦးဖြိုး ဝေတို့ခမျှာ ဝန်ပိုရသည့်အတွက် အားနာသွားမိပေ၏။

‘ဒီလောက်ဆို ရရဲ့ မဟုတ်လား ဆရာမ လေး’

ခါးတောင်းကိုမြှောင်အောင်ကျိုက်ကာ ရေချိုးခန်းအမိုးမိုးနေသော မရီ၏
ခင်ပွန်းက ငုံ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့.. ရပါပြီ’

‘ကိုဘုရား ထိပ်နားမှာ တပင်ထပ်ထည့်ဦးတော့၊ ကြံနေတယ်’

‘ငါ သိပါတယ် အရီရယ်.. နင် ဆရာမ လုပ်စမ်းပါနဲ့’

အိအိချောက သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်မှ ပြုံး ပြုံး ကလေးထွက်ခွာခဲ့၏။

ညနေဖက် ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် မရီ၏ သားလတ် စန်းမြင့်နှင့် အတူ အိအိချောသည်
ဗိုလ်တဲဖက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

‘ဆရာမ ကျုပ်တို့မိုးမချုပ်ခင် ပြန်မယ်နော်’

သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ဆွဲထားသော ကလေးအား အိအိချောက
ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မောင်စန်းမြင့်’

‘ကျုပ်သရဲကြောက်တယ်ဗျ၊ အဘတို့ အဖိုးတို့က ပြောတယ်.. ဒီအိမ်ကြီးမှာ
တစ္ဆေတွေ ၊ သူရဲတွေ ရှိတယ်တဲ့’

‘အလကားပြောတာပါကွယ်.. တစ္ဆေသူရဲဆိုတာ မရှိပါဘူး။ လူတွေ
အလကားပြောနေတာ’

‘ဟင့်အင်း.. ကျုပ်တော့ကြောက်တယ်.. ဘယ်တော့မှ ဒီနားမှာ လာမကစားဘူး’

ဦးနောက်ထဲတွင် သံမှိုစွဲသလိုစွဲနေသော အသိတစ်ခုကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန်မှာ အချိန်လိုသဖြင့် အိအိချောသည် ကလေးငယ်ကို နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ ဗိုလ်တဲရှေ့မှဖြတ်ကာ ချောင်းဖက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ခဲ့၏ ။

ပြီးတော့ အချိန်များ စွာ မဖြုန်းပစ်ဘဲ ကလေး၏ ဆန္ဒအတိုင်း နေမဝင်မီ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

‘လာ..ဆရာမ လေး ထမင်းစားကြရအောင် .. ဆရာမ က နောက်ကျမှစားတတ်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်လဲအဖော်ရအောင် မစားသေးဘဲ စောင့်နေတာ’

‘အော် ... အားနာစရာကြီး... စားနှင့် ရောပေါ့ ဦးရယ်’

အိအိချောက လေးခင်လာပေးသော လက်ဆေးဇလုံတွင် လက်ဆေးပြီး အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

‘ထည့်စားနော် ဆရာမ လေး .. အားမနာနဲ့’

ဦးဖြိုး ဝေက ကိုယ်တိုင်လည်းအားရဖွယ်စား၏ ။ အိအိချောပန်းကန်ထဲသို့ လည်း ဟင်းများ ကို အလှူပယ်ထည့်ပေးနေလေသည်။

‘ဦး...’

‘ပြောပါ ... ဆရာမ လေး’

‘ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ဗိုလ်တဲက ရွာအပိုင်းပဲလားဟင်’

ဦးဖြိုး ဝေက ဗိုလ်တဲဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။

‘ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ’

အိအိချောက မျက်နှာကလေးဝင်းပစ္စာ ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာဟန်ကျတာလဲ ဆရာမ လေး’

‘ချော့ သွားနေမလို့ပါ’

‘ဗျာ.. ဘယ်လို’

ဦးဖြိုး ဝေသည့် လက်ထဲက ထမင်းလုပ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းမည် ပြုရာမှ တန့်သွားပြီး အိအိချော့ကို အလွန်အမင်းအံ့သြသော မျက်နှာဖြင့် မျက်လုံးပြူး ကာ ကြည့်နေ၏ ။

‘ဟောတော့.. သူရဲချောက်ပါတယ်ဆိုမှ သွားနေမလို့ဟုတ်လားတော် ’

လေးခင်က ရင်ဝကလေးကို လက်ဖြင့် ဖိကာ အိအိချော့ကို ထူးဆန်းအံ့သြသော အသွင်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘သူရဲခြောက်တာက ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူးလေးခင်.. ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်ပြု မယ့်လူဆိုးသူခိုး ကိုမှ ကြောက်ရမှာ ပါ။ ချောက ဒါမျိုးတွေ ကို အယူမသည်းဘူး... ကြောက်လဲမကြောက်တတ်ဘူးဦး၊ ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ရှင်းပြီး နည်းနည်း ပါးပါးပြု ပြင်လိုက်ရင် သိပ်ကိုနေချင်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကလေး ဖြစ်သွားမှာ ပဲ’

‘ဒီမှာ ပဲနေပါလားဆရာမ လေးရယ်.. ကျုပ်လဲ

အယူသည်းလှလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အများ က ဟိုလိုဒီလိုပြောဆိုနေတာ နှစ် နဲ့ချီနေပြီ။ ပစ်ထားတာလဲ ကြာပြီ။ ပြီးတော့ မိန်းမသားလေး တစ်ယောက် တည်းနေမယ်ဆိုတာ မ ဖြစ်နိုင်စရာပါပဲ’

‘စိတ်မပူပါနဲ့ဦး.. သေသေချာချာပြုပြင်ပြီးရင် ချောအဖော်နဲ့နေမှာ ပေါ့။

နောက်ပြီး ရှေ့လ လောက်ဆိုရင် မေမေတို့လဲ လိုက်လာကြမှာ ။ နေရာထိုင်ခင်းရော အကွက်အကွင်းပါ ကောင်းလွန်းလို့ ချော သိပ်နေချင်ပါတယ် ဦးရယ်’

အိအိချော့၏ မျက်နှာကို အိမ်ရှိလူကြီးများ နှင့် ကလေးများ မှာ

အထူးအဆန်းသဖွယ် ပိုင်းကြည့်နေ ကြပေ၏ ။

ဦးဖြိုး ဝေက သူ့ယောင်ထုံးထဲ လက်ချောင်းကလေးများ ထိုးသွင်းကာ

တကုန်ကုန်မြည် အောင် ကုတ်လိုက်၏။

‘ခက်တာပဲ ဆရာမ လေးရယ်’

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးပုံပေါ်လွင်နေ၏။

အိအိချောက ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေသော အကျိုးမပြုသည့်

အယူအဆဟောင်းများ ကို စွန့်ပစ်ရန်နှင့် အယုံအကြည်မရှိဖို့ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြောရင်း ဦးဖြူ
: ဝေ၏ စိတ် တိမ်းညွတ်လာအောင် သိမ်းသွင်းပြောဆိုနေ၏။

‘ရှေးထုံးလဲမပယ်နဲ့။ ဈေးသုံးလဲ မလွယ်နဲ့ဆိုပေမယ့် ပယ်သင့်ရင်ပယ်၊

လွယ်သင့်ရင် လွယ်ရ မယ့်အချိန်အခါ ဖြစ်နေပြီ ဦး။ ခေတ်အမြင် ခေတ်အတွေ့ နဲ့ကြည့်ရင်
တစ္ဆေသရဲဆိုတာမျိုးဟာ စွဲလန်းမှု၊ စိတ်ချောက်ခြားမှု ကနေ ထင်ဟပ်လာတဲ့အရာတွေ ပဲလို့
ဆိုရမှာ ပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်လေ ချောနေကြည့်ချင် ပါတယ်။ လေ့လာပြီးမှ ဦးတို့ပြောသလို၊
ယုံကြည်ထားကြသလို ဒီနေရာက မြေကြမ်းတယ်ဆိုရင် ချော ဒီကိုပြန်ပြောင်းခဲ့ပါ့မယ်’

‘အင်း ဆရာမ လေးက သိပ်စိတ်ထက်သန်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လဲ

တားရမှာ ခက်နေတာ ပေါ့။ အေးလေ.. ခေတ်နဲ့အပြိုင်အသိကြွယ်နေတဲ့လူတွေ ကို ကျ
ုပ်တို့အရှုံးပေးတန်လဲ ပေးရမှာ ပဲ။ မနက်ဖန်ကျတော့ ဘာမျိုးရယ်၊ ဆရာမ လေးရယ်၊ ကျ
ုပ်နဲ့အတူ သွားကြည့်ကြတာပေါ့’

အိအိချောက ကြည်လင်ဝင်းပသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ဆတ်ကနဲ

ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သည်။

...

(၁၉)

သံပုံရွာသို့ ရောက်ခဲ့ရပ်များ ကို တွေ့တော့မူ အဆုံး၌ အိအိချောသည်

သံပိတ်လျော့သွားသော အရပ်ကလေးတစ်ရပ်ပမာ ငူငေးငေးကလေး ဖြစ်သွားတော့၏။

သူ့ကို မရှိက ကလေးနို့တိုက်ရင်းအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေ၏ ။

သည်နေ့သည်အချိန်တွင် မရှိ၏ ဝက်ဝက်ကွဲအောင်ဆော့ကစားတတ်သော သားသမီးများ
သည် တချောင့်တထောင့်ဆိုတွင် ဒိုကာ ငြိမ်၍ နေကြ၏ ။

‘အို... ဒီလောက်လေး ဖြစ်ရုံနဲ့ ငါ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အားငယ်ရတာ
လဲ။ ဒီလောက် ခရီးဝေးတဲ့နေရာကို စွန့်ထွက်လာပြီးမှ ငါ့စိတ်တွေ ယိုင်ကုန်မယ်ဆိုရင်
ငါ့ရည်ရွယ်ချက် ငါ့စေတနာတွေ ကို ဒီရွာက ကလေးတွေ အပေါ်မှာ
ဘယ်လာအကောင်အထည်ဖော်နိုင်တော့မှာ လဲ။ သူတို့အတွက် ငါ ရပ်တည်ရမယ်။
သူတို့တင်မကဘူး။ စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ပေးသင့်တဲ့လူတွေ ကိုပါ ပြုပြင်ပေးရမယ်။ အမူး သမား
တစ်ယောက် နှောင့်ယှက်ရုံနဲ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်ပစ်ရမလား၊ မစွန့်ဘူး...မစွန့်ဘူး’

စိတ်ဓာတ်အလျင်ကြောင့် မပွင့်တပွင့် အသံကလေးများ ပင်ထွက်အောင်
အိအိချောသည် ရေရွတ်လိုက်မိ၏ ။

‘ဆရာမ လေး.. ဘာလဲတော့’

‘အော်... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မမရီ’

အိအိချောက စိတ်လွတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားမိသော သူ့အ ဖြစ်ကို ပြုံး
လိုက်မိတော့သည်။

‘လေးခင်လဲ အဘကိုသွားရှာတာ ပေါ်မလာတော့ဘူး။ တကတဲ
သူတို့သာစောင့်ရရင်တော့ လား မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

‘ဦး ဘယ်အထိများ သွားသလဲမှမသိတာကို’

‘အဘကလည်း ခုတလော သိပ်အလုပ်များ နေတယ်ဆရာမ လေးရေ...
စိုက်ခင်းတွေ စတော့ မယ်ဆိုတော့ လူတွေ ကို စည်းရုံးနေရတယ်လေ’

‘ဟင်.. ဘယ်လိုစည်းရုံးရတာ လဲ မမရီ’

‘အင်း...ပြောရမှာ တော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ အဘက ဒီနှစ်

ပဲကိုအဓိကထားစိုက်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘစကားနားထောင်တဲ့လူက များ တော့
ခက်သားကလား။ ဒီရွာမှာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်လုပ်ရဲ တဲ့လူက အရှားသား။ ကိုအောင်မြင်ဦး
တစ်ယောက် ပဲ ဇွဲကောင်းတယ်’

အိအိချောက မရီစကားကို ဆက်စပ်တွေ့ :တော အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေမိစဉ်
လေးခင်နှင့် ဦးဖြိုး ဝေ ခပ်သုတ်သုတ် ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရ၏ ။

ဦးဖြိုး ဝေ၏ မျက်နှာမှာ မသာယာလှပေ။

‘ဆရာမ လေး ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူးနော်’

မေးလိုက်သော အသံမှာ လည်း မသိမသာတုန်ရီနေ၏ ။

‘ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး ဦး’

‘တော် ပါသေးရဲ့ ဗျာ’

‘ဖြစ်မလား တော့ .. အောင်မြင်ဦး ရောက်လာလို့ပေါ့။ ချက်ကြီးကို
ဆုံးမလိုက်စမ်းပါတော် ။ ကျုပ်တော့ ဒင်းကိုအော့နှလုံးနာတယ်။ အလကားကဇော်သမား’

‘ဟုတ်တယ် သမီး ဒီကောင်ကြီး ဒီလောက်ရမ်းကားလာတာတော့
အရပ်ဆိုးတယ်။ ဆရာမ လေးသာတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မခက်လား။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်
ဆရာမ လေးရယ်... နောင်ကို ဒါမျိုး မ ဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျုပ်လဲ သတင်းရရခြင်း
လိုက်လာခဲ့တာပဲ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်၊ ချောလဲ့ ဘာမှ ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ.. နောင်ကိုသာ
အပြင်လူတွေ ကျောင်းခန်းထဲ စည်းကမ်းမရှိမဝင်တို့ကိုသာ တားမြစ်ပေးပါရှင်’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ကျုပ်တားမြစ်ပေးပါ့မယ်’

ဦးဖြိုး ဝေက သူ့ခေါင်းက တစ်ဘက်ကိုဖြုတ်ရင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော
အသွင်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက် ၏ ။

‘လေးခင် .. အဘကို ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း၊ ဟင်း.. ရွာအရေး ကလဲ တမော့ ငဲ့၊ ကျုပ်တော့ စိတ် ပျက်လှတယ် ဆရာမ လေးရယ်’

‘ဘယ်လိုပြဿ နာတွေ များ ရှိနေသလဲဦးရယ်’

အိအိချောက စိတ်လက်မသက်မသာဟန်ရှိနေသည့် ဦးကြီးအား ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိသည်။

‘ရပ်ရွာနဲ့ပတ်သက်သမျှ အစစအရာရာပါပဲ ဆရာမ လေးရယ်။ ကျုပ်က ဖြူစေချင်ရင်..မဲချင်တဲ့ လူက တဝက်လောက်ပါတယ်။ ကျုပ်ကမဲရင် သူတို့ကဖြူတယ်။ စည်းစည်းလုံးလုံး တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဘယ်တော့မှလုပ်လို့မရဘူး။ တွန်းတွန်းထိုးထိုးချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် တခါတလေလဲ ကျုပ်ဝမ်းဝပြီးရော ဒင်းတို့ကို ပေလာယူကပ်ပစ်ထားလိုက်ချင်တော့တယ်’

စေတနာမှန်သော သည်ဦးကြီး၏ ခံစားချက်ကို အိအိချောသည် မျှဝေခံစားလိုက်မိပေ၏ ။ အကြောင်းမူ သူကလည်း တခန်းတကဏ္ဍက အများ အကျိုးပြုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေမိသူမဟုတ်ပါ လား။

‘ဒီလိုပဲဘယ်ဟုတ်မလဲ ဦးရယ်... ကိုယ့်စေတနာကို တစ်နေ့တော့ သူတို့နားလည်လာမှပါ။ ဦးရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ ဆက်သာလုပ်သွားစေချင်ပါတယ်။ ချောလဲ လိုအပ်မယ်ထင်ရင် တစ်ဖက် တစ်လမ်းက ဝင်ကူပါရစေရင်..ကူညီဖို့အသင့်ပါပဲ’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမ လေးရယ်.. ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ မလိုအပ်သေးပါဘူး။ လိုအပ်တော့ ကျုပ်ပြောပါမယ်။ အော်.. ဒါနဲ့ ဗိုလ်တဲမှာ နေဖို့ကိစ္စကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဦး.. ချော ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ’

အိအိချော မတုန့်မဆိုင်းဘဲ သွက်သွက်ကြီး ဖြေလိုက်မိ၏ ။

‘အင်း.. ဒါဖြင့် လဲ ကျုပ်တို့ မနက်ဖန် ခပ်စောစောသွားကြည့်လိုက်တာပေါ့’

ဦးဖြိုး ဝေက လေးတွဲ တွဲ ကြီးပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဟဲ့ အရီး ဘဂျမ်းလာရင်လဲ ပြောထား... မနက်ဗိုလ်တဲသွားပြီးမှ အပြင်ထွက်လို့’

‘ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်’

မရီက အိပ်ပျော်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သော ကလေးများ ကို ပွေ့ချီကာ
နေရာချပေးနေသဖြင့် အိအိ ချောလည်း ဦးဖြိုး ဝေနှင့် စကားမဆက်တော့ဘဲ
သူ့အိပ်ခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

သူ့နောက်က လေးခင်လဲပါလာ၏ ။

‘လေးခင်... မမေချောနဲ့ လာအိပ်မလား’

‘ဆရာမ ခေါ်ရင် ကျွန်မ အိပ်ချင်တာပေါ့တော်’

‘လာလေ’

လေးခင်၏ နုငယ်သော မျက်နှာကလေးသည် ပြည့်ဝသော အပြုံး ကြောင့်
ပိုင်းဝန်းသွားတော့၏ ။ သူကလေးက ဖျာတစ်ချပ်ညစ်ထေးထေး အစွန်းမပါသော
ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို အပြေးကလေးဆွဲပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘လေးခင်’

‘ဟင်’

‘အဲသလို မထူးရဘူး... ‘ရှင်’လို့ ထူးရတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ကျုပ်လို့
ပြောတာကြီးက နားဝင် မကောင်းဘူး။ ကျွန်မ ဒါမှမဟုတ် လေးခင်ကလို့
ထည့်ပြောရင် သိပ်နားဝင် ချီပြီး ယဉ်လဲယဉ်ကျေး တယ်။ မမေချော သင်ပေးသလို ပြောမယ်
မဟုတ်လား ဟင်’

ကလေးမလေးက ဦးခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ ညှိတ်ပြလိုက်၏ ။

‘လေးခင်’

‘တော် အဲ... ရှင်..’

‘ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း..၊ အေး.. ဟုတ်ပြီ၊ အို မရှက်ပါနဲ့ မမချေက
ရှက်ရမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး ကွယ်’

‘ဆရာကိုရော၊ လေး-လေးခင်က မမချေလို့ ခေါ်ရမလား’

‘အင်း..အင်း... အဲလိုခေါ်ရင် ကောင်းတာပေါ့’

အိအိချေက လေးခင်မည် သော မိန်းကလေးကို
နေပုံထိုင်ပုံပြောပုံဆိုပုံကလေးများ ပဏာမ အနေဖြင့် စတင်၍ သင်ကြားပေးလိုက်
မိပေသည်။

သည်ညတွင် အိအိချေသည် သူ့ဘေးတွင် လေးခင် တစ်ယောက်
တနူးနူးဟောက်၍ အိပ်ပျော် သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ တော့ မျက်စေ့ကြောင်ကာ
အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ညနေက အရေး အခင်းများ ကိုသာ တွေ့တော့နေမိပေ၏ ။

အောင်မြင်ဦးတဲ့၊ ဒီလူ့ကြည့်ရတာ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက် လိုပဲ၊ လူပုံက
ဖြောင့်ပေမယ့် စိတ်တိုပုံ ကတော့ အရသာ။ အင်းမောင်မင်းကြီးသား ဂျောက်လာပေလို့ပေါ့။

အိအိချေ၏ မျက်စေ့ထဲတွင် ညိုမောင်းခန့်ငြားသော အောင်မြင်ဦး၏ ရုပ်သွင်ကို
မြင်ယောင် လာမိနေပေ၏ ။

...